

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΙΚΟΦΡΑΞΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Γενάρης '87

Τιμή 20 σ.

Αρ. Φύλλου 164

16 ΣΕΛΙΔΕΣ

- Όχι στις απολύσεις
- Οικονομική κρίση και ΠΕΟ
- Η απεργία στην ΚΕΜ-ΤΑΞΙ
- Η άμυνα και η αριστερά
- Στρατός: η κατάσταση μιας νέας σειράς
- 16ο συνέδριο ΑΚΕΛ
- 5ο συνέδριο ΕΔΕΚ
- Η συνάντηση του Λονδίνου
- Καθρέφτης σου είναι κοινωνία

ΜΟΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ

ΚΟΙΝΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ

Η εργατική τάξη της Κύπρου βρίσκεται μπροστα στες πιο σημαντικές ως τώρα εκλογες στην ιστορία της. Τα άλυτα και διαρκώς αυξανόμενα πολιτικά και κοινωνικά αδιέξοδα έχουν ανεβάσει το θερμόμετρο της ταξικής πάλης. Η πλήρης αποτελμάτωση του εθνικού ζητήματος και, η για πρώτη φορά, έντονη εμφάνιση σοβαρών οικονομικών προβλημάτων, αποκάλυψαν και απειλούν τη χρεωκοπημένη τριαντάχρονη κυριαρχία της δεξιάς.

Η περίοδος που ανοίγεται μπροστα μας θα χαρακτηρίζεται όλο και περισσότερο απο το στοιχείο της συνεχούς σύγκρουσης. Η αστική τάξη είναι αναγκασμένη να κτυπήσει ξανα και ξανα τες εργατικές κατακτήσεις. Στόχος της να σώσει το σάπιο καπιταλιστικό σύστημα που καταρρέει.

Οι προσεχείς προεδρικές εκλογες αποτελούν μάχη κλειδί. Τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ πρέπει να δώσουν αυτή τη μάχη ενωμένα, υποστηρίζοντας απο ΤΩΡΑ ΚΟΙΝΟ ΑΡΙΣΤΕΡΟ ΥΠΟΨΗΦΙΟ.

Η χρόνια πολιτική της αναβολής της ανεξάρτητης δράσης απο την αριστερά έχει εξαντλήσει τα περιθώρια της. Οι νέες αλλαγμένες κοινωνικο-οικονομικές συνθήκες ανατρέπουν την πολιτική κάθε συνεργασίας με τη δεξιά. Η δικαιολόγηση των συμμαχιών στο όνομα της «απελευθερωτικής πάλης» έχει διαψευστεί απο την ίδια την ιστορική εμπειρία.

Η δεξιά διασπασμένη

Η ανάπτυξη του κυπριακού καπιταλισμού τες προηγούμενες δυο δεκαετίες και η ταυτόχρονη ανυπαρξία μιας εναλλακτικής ταξικής πολιτικής απο τους ηγέτες της αριστεράς, επέτρεπε και διευκόλυνε την κυριαρχία της δεξιάς, αποπροσανάτολιζε το εργατικό κίνημα.

Σήμερα η αστική τάξη δεν έχει την «πολυτέλεια» να ανέχεται ούτε τες εργατικές διεκδικήσεις ούτε τα κόμματα και τες οργανώσεις της εργατικής τάξης. Στόχος της είναι να αφαιρέσει κάθε δυνατότητα διεκδίκησης. Κι αυτο θα το πετύχει μόνο με την τακτική του κτυπήματος του βιοτικού

επιπέδου των εργαζομένων, με τελικό σκοπο το κτύπημα και τη διάλυση των εργάτικων οργανώσεων. Ωστόσο για να γίνει αυτο χρειάζεται πρώτα και κύρια ένας δυνατος πολιτικός σχηματισμος της δεξιάς, γιατί η εργατική τάξη, παρα την πολιτική των ηγεσιών της, είναι πανίσχυρη.

Η κυβέρνηση του ΔΗΚΟ, ανεξάρτητα απο τη θέληση της, είναι αδύνατη για να εξυπηρετήσει τες σημερινες ανάγκες και συμφέροντα των αστών όπως αυτοι θα ήθελαν. Παράλληλα τα στενα κομματικά συμφέροντα και οι διαμάχες μέσα στον Δημοκρατικό Συναγερμο αντανακλούν την αβεβαιότητα και την έλλειψη κάποιας πιθανής προοπτικής για αυτοδύναμη κυ-

βέρνηση. Το γεγονός ότι ο ΔΗΣΥ είναι αναγκασμένος να το παίζει αντιπολιτευτικά, απέναντι σε μια δεξιά κυβέρνηση — σε μια περίοδο που αυξάνονται οι πιέσεις πάνω στην αστική τάξη για εφαρμογή μέτρων λιτότητας — μεγαλώνει τη σύγχυση και οξύνει τες αντιφάσεις στους κόλπους του. Έτσι δεν είναι καθόλου τυχαία η τοποθέτηση του Λ. Ιεροδιακόου στο συνέδριο του κόμματος ότι «τον τελευταίο καιρο ο ΔΗΣΥ δεν κάμνει αντιπολίτευση».

Είναι πολυ απίθανο η δεξιά να διεκδικήσει τες προεδρικές εκλογες ενωμένα. Και ο Κληρίδης και ο Κυπριανου θα διεκδικήσουν ξεχωριστά την προεδρία — αυτο βγαίνει και απο τα πρόσφατα συνέδρια

ΔΗΣΥ-ΔΗΚΟ. Η διάσπαση στο χώρο της δεξιάς δίνει ακόμα πιο σφικτα τα χέρια της αστικής τάξης.

Η ώρα της αριστεράς

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες τα καθήκοντα των κομμάτων της αριστεράς είναι τεράστια. Η εγκατάλειψη της πολιτικής των συνεργασιών με τη δεξιά και το κτίσιμο του ενιαίου μετώπου της αριστεράς είναι το πρώτο καθήκον. Με ενωμένες τες γραμμες, με κοινό αριστερό υποψήφιο, με σοσιαλιστικό πρόγραμμα, η μάχη των προεδρικών θα κερδηθεί. Κάθε άλλη πολιτική αυξάνει σημαντικά τες πιθανότητες να παραμείνει

συνέχεια στη σελ. 13

ΔΙΚΑΙΩΣΗ ΤΩΝ Μ. ΟΝΟΥΡ ΚΑΙ Μ. ΕΜΙΝ

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΙΣ £14.000

ΣΤΟΥΣ Τ/Κ ΠΟΥ ΔΟΘΗΚΑΝ ΠΑΡΑΝΟΜΑ ΣΤΟΝ ΝΤΕΝΚΤΑΣ

Μετα απο δυο χρόνια η κυπριακή κυβέρνηση αποφάσισε να διευθετήσει εξώδικα την αγωγή των τουρκοκυπρίων που δόθηκαν παράνομα απο την κυπριακή αστυνομία στον Ντενκτας δικαιώνοντας τους με αποζημίωση £7000 στον καθένα.

Όπως είναι γνωστο οι δυο Τουρκοκύπριοι, Μουσα Ονουρ και Μουσταφα Εμιν, ζούσαν για χρόνια στις ελεύθερες περιοχές μέχρι τον Αύγουστο του 1985 που τους συνέλαβε η Κυπριακή αστυνομία και τους παράδωσε παράνομα στην αστυνομία του Ντενκτας.

Οι δυο τουρκοκύπριοι ρίχτηκαν στις φυλακες του βορρα απ' όπου απολύθηκαν με εγγύηση μέχρι τη δίκη-τους, μετα απο έντονες κινητοποιήσεις της Αριστερης Πτέρυγας τόσο στην Κύπρο όσο και διεθνώς. Πριν την δίκη-τους οι Μουσα Ονουρ και Μουσταφα Εμιν δραπέτευσαν και πάλι στις ελεύθερες περιοχές και κίνησαν αγωγή στην Κυπριακή Δημοκρατία για παράνομη σύλληψη και παράδοση-τους σε παράνομες αρχες.

Η απονομή αποζημιώσεων στους δυο Τουρκοκύπριους αποτελεί δικαίωση του αγώνα-τους για τα βασικά δικαιώματα κάθε Κύπριου πολίτη.

Κυπριακες και διεθνεις
εξελιξεις 1986

σελ. 8, 9, 10, 11

Μετα την απεργία στην υπόδηση

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ

Με απολύσεις δεκάδων εργατών στους κλάδους της υπόδησης και ένδυσης, οι βιομήχανοι προσπαθούν να ρίξουν τα εργατικά κόστη για να μπορέσει να ξεπεραστεί η κρίση που περνά σήμερα ο τομέας της μεταποίησης.

Ο τομέας της μεταποίησης (ένδυση, υπόδηση, μέταλλο) ήταν από τους πιο βασικούς για την ανάπτυξη της Κυπριακής Οικονομίας μετά την εισβολή και την επίτευξη του «οικονομικού θαύματος» που τόσο καμάριαν οι κεφαλαιοκράτες.

Ο τομέας παρουσιάζει συνεχώς πτώσεις στους ρυθμούς ανάπτυξης. Από 7% ανάπτυξη το 1980, έπεσε στο 2.9% το 83 και το 86 έπεσε στο μείον 1% (-1%).

Κύριος παράγοντας που έπαιξε σημαντικό ρόλο στο να παρουσιαστούν οι αδυναμίες στη μεταποίηση, και κυρίως στον κλάδο της υπόδησης είναι η πτώση των εξαγωγών. (Οι εξαγωγές το 1985 μειώθηκαν κατά 15% σε σχέση με το 1984, το α' εξάμηνο του 1986 μειώθηκαν κατά 30% πάλι σε σχέση με το 84. Στο πρώτο εξάμηνο 1986 μείωση κατά 20% σε σχέση με το 85. Οι εγχώριες εξαγωγές προς τις Αραβικές χώρες ήταν μείον 43% (-43%).

Η πτώση των εξαγωγών οφείλεται κυρίως στην πτώση της τιμής του πετρελαίου, που έκανε μεγάλες παραδοσιακές αγορές (Αραβες) να μειώσουν τις παραγγελίες τους, στη μη ανταγωνιστικότητα των Κυπριακών προϊόντων στην παγκόσμια αγορά, και στην οικονομική αστάθεια που χαρακτηρίζει ορισμένες παραδοσιακές αγορές. Οι βιομήχανοι μπροστά

σαφτη την κατάσταση ζητούν απεγνωσμένα να μειωθεί το εργατικό κόστος, ζητούν επιχορήγηση και δημιουργία από την κυβέρνηση οργανισμού εξαγωγών.

Για τη μείωση του εργατικού κόστους μπορούν πολλά να γίνουν. Οι κεφαλαιοκράτες «μας» έχουν κάνει τα πάντα και το μόνο που τους μένει σήμερα είναι να κτυπήσουν τα μεροκάματα των εργαζομένων!!!

Έχουν κάνει επενδύσεις το 1977 16%, που το 1985 μειώθηκαν στο 8%. Στο Α' εξάμηνο του 86 ήταν μείον 15,6% (-15,6%) και υπολογίζεται ότι σε ολόκληρο το 1986 θα είναι μείον 7,5% (-7,5%).

Οι επενδύσεις είναι αφτες που θα φέρουν τη νέα τεχνολογία μέσα στα εργοστάσια και έτσι θα μπορέσουν να ρίξουν τα κόστη, να έχουν μεγαλύτερη παραγωγή, καλύτερη ποιότητα. Σήμερα όμως η νοοτροπία τους είναι η μη επένδυση και βλέπουμε να συνεχίζει η νοοτροπία της οικογενειακής επιχείρησης και της επένδυσης σε τομείς του έφκολου κέρδους — γη, ξενοδοχεία, εμπόριο — παρα στα εργοστάσια.

Από την άλλη η οικογενειακή επιχείρηση είναι αφτη που δημιουργα τον τεράστιο ανταγωνισμό ανάμεσα στις διάφορες επιχειρήσεις. Δεν μπορούν να το κατανοήσουν, λόγω της

ατομικής ιδιοκτησίας και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, ότι πρέπει να συνεταιριστούν οι βιομηχανίες σε επιχειρήσεις για τη ντόπια αγορά. Για να πάψει έτσι ο συναγωνισμός και ο διαμελισμός της δυναμικότητας της βιομηχανίας. Οι αστοί για να διατηρήσουν τα κέρδη τους είναι σε θέση να καταστραφούν παρα να προσφέρουν στην ανάπτυξη της οικονομίας.

Για να γίνει κατορθωτό να ορθοποδήσει η βιομηχανία στην Κύπρο ή παγκόσμια, χρειάζεται ο κεντρικός σχεδιασμός της οικονομίας, που θα εξάλειψει έτσι την ασυδοσία και τον παρασιτικό ρόλο των κεφαλαιοκρατών.

Η εργατική τάξη βρίσκεται μπροστά σε μια νέα περίοδο ταξικής σύγκρου-

σης. Το κτύπημα των κερτημένων της εργατικής τάξης δεν είναι μόνο Κυπριακό φαινόμενο. Γινόμαστε καθημερινά μάρτυρες μεγάλων εργατικών κινητοποιήσεων, σ' όλο τον κόσμο, όπως στη Γαλλία, Ισπανία, Ελλάδα, Σουηδία, Ιταλία, Λ. Αμερική, 3ος κόσμος. Οι κεφαλαιοκράτες παγκόσμια δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα παρα από ανεργία και εξαθλίωση στις μάζες. Το ίδιο ονειρεύονται και οι Κύπριοι κεφαλαιοκράτες για να διατηρήσουν τα κέρδη τους.

Η Εργατική τάξη πρέπει να πολεμήσει μέσα από τα συνδικάτα και τα πολιτικά της κόμματα ενάντια στις διαθέσεις των εργοδοτών.

Χρειάζεται να εξοπλιστούμε πολιτικά και ιδεολογικά για να δώσουμε τις

μεγάλες μάχες που έρχονται. Όλη η προετοιμασία μας πρέπει να στηρίζεται πάνω σε ένα αγωνιστικό, ταξικό πρόγραμμα πάλης, που θα πρέπει να υιοθετηθεί από τις οργανώσεις της Αριστερας και να περιλαμβάνει:

- Κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των βασικών τομέων της οικονομίας, για κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας.

- Κατάργηση του εμπορικού μυστικού για έλεγχο που παν τα κέρδη, πως επενδύονται κ.λ.π.

- Μείωση των εργασίμων ωρών, χωρίς περιογή στους μισθούς, για απάντηση στο πρόβλημα της ανεργίας.

- Ανεργιακά επιδόματα για όλη τη διάρκεια της ανεργίας.

ΥΠΟΔΗΣΗ

Η απεργία στην υπόδηση αποτελεί την μουσική του μέλλοντος στις εργατικές σχέσεις.

Τα προβλήματα της Κυπριακής Οικονομίας είχαν βαθύνει και ολόκληρη η βιομηχανία βρίσκεται σε πολύ χαμηλούς ρυθμούς ανάπτυξης. Οι εργοδότες θέλουν να κτυπήσουν τα μεροκάματα και τα κεκτημένα, όπως συνέβηκε και σε άλλες χώρες της Ευρώπης, όπως Ελλάδα, Ιταλία, Βέλγιο, αλλά το καταλαβαίνουν και οι ίδιοι ότι δεν μπορούν να κερδίσουν τη μάχη σε καταμέτωπο επίθεση ενάντια στο εργατικό κίνημα. Από την άλλη παρα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν διατηρούν ακόμα περιθώρια για να κάνουν παραχωρήσεις λόγω της προηγούμενης ανάπτυξης της οικονομίας.

Η απεργία στην υπόδηση ήταν η αναγνώριση του εδάφους από την εργοδοσία. Ήθελαν να δουν τις διαθέσεις του κινήματος, μέχρι πόσο πάει για τις σημερινές διαπραγματεύσεις.

Πρέπει να απογοητεύτηκαν όμως από τους υποδηματεργάτες. Οι εργαζόμενοι στην υπόδηση έδειξαν μεγάλη ωριμότητα. Δέκτικαν τη συμφωνία, όχι γιατί πείστηκαν από τις ηγεσίες τους, αλλά γιατί βλέπουν το μέλλον, και τους ενδιαφέρει περισσότερο, πως θα προφυλάξουν τις δουλειές και τα μεροκάματά τους, παρα αν θα έπαιρναν 0,75 σεντ αντι 40 σεντ. Η ίδια η συμφωνία έχει προχωρήσει ακόμα πιο πολύ την ταξική συνείδηση σ' ολόκληρο το κίνημα δείχνοντας ξεκάθαρα το ρόλο των εργοδοτών. Δείχνει ότι για να πάρουμε σήμερα 0,40 σεντ άφηση πρέπει να κάνουμε απεργία 3 μέρες, σήμερα που ακόμα η οικονομία έχει ρυθμούς αναπτύξεως 3%.

Το άλλο συμπέρασμα που πρέπει να βγάλουμε είναι ότι οι εργοδότες αφτα τα οποία έδωσαν σήμερα θα προσπαθήσουν να τα πάρουν πίσω άβριο. Θα ακολουθήσουν την τακτική των απολύσεων για να ρίξουν τα μεροκάματα, και να σπάσουν το ηθικό των εργαζομένων.

Το καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι ο εργάτης δίνει μάχες και κάνει αγώνες όταν ξέρει ότι έχει δουλειές, ότι ο αγώνας του μπορεί να αποδώσει. Με το μέγεθος της ανεργίας όμως θα κινδυνέψει το ψωμί του και θα προτιμά να περιμένει για καλύτερες περιόδους.

Για να μπορέσουμε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας, πρέπει να κτυπήσουμε την τακτική των απολύσεων. Οι συντεχνίες είναι καιρος να σταματήσουν την κινδυνολογία, και να αποδέχονται χωρίς μάχη τις δεκάδες απολύσεις για το συμφέρον των εργοδοτών. Η εργατική τάξη πρέπει να απαντά ενωμένη στις επιθέσεις των εργοδοτών, ενωμένη κάτω από ένα αγωνιστικό, ταξικό πρόγραμμα πάλης.

Αχιλλέας Αχιλλέως

ΚΛΕΙΝΕΙ ΚΑΙ Ο ΑΜΙΑΝΤΟΣ

Μέσα από τις μαχητικές εκδηλώσεις τους οι αμιαντωρύχοι κατάφεραν να εξασφαλίσουν τα δικαιώματά τους που κατακρατούσε η Μητρόπολη Λ/σου (δες προηγ. φύλλο Σ.Ε.). Αφτο έγινε με την έγκριση της συμφωνίας μεταξύ των συντεχνιών και της Μητρόπολης από την γενική συνέλευση των εργατών στις 19.12.86.

Όμως παρα την εξασφάλιση των δικαιωμάτων τους οι αμιαντωρύχοι δέκτικαν και την απόφαση της εργοδοσίας να δηλωθούν και οι 300 εργάτες του μεταλλείου σαν άνεργοι από τις 19.12.86 και να γίνουν μέσα στο Γενάρη τελικά 200 απολύσεις. Με την απόλυση μέσα στο Γενάρη 200 εργατών, ουσιαστικά πρέπει να θεωρείται ότι το μεταλλείο του Αμιάντου έκλεισε και αφτο.

Οι εργάτες μέσα στις

κινήσεις έδειχναν ότι ήταν αποφασισμένοι να παλαϊψουν για να γλυτώσουν τις δουλειές τους, έχοντας ψηλή ταξική συνείδηση και κατανόηση του αγώνα που διεξάγουν.

Όμως σιγα-σιγα με την έλλειψη οποιασδήποτε προοπτικής από μέρους των συντεχνιών, ότι μπορούν να κερδίσουν τη μάχη με την εργοδοσία, έδωσαν κυριώτερη έμφαση στο να κατοχυρώσουν τα δικαιώματά τους και ας απολυθούν.

Η στάση την οποία κρατούν οι συντεχνίες, το να δέχονται χωρίς καμία μάχη τις μαζικές απολύσεις, συγχίζει, αποπροσανατολίζει, απογοητεύει το εργατικό κίνημα. Η στάση τους αφτη βρίσκεται στο γεγονός και μόνο της αποδοχής από μέρους τους του καπιταλιστικού συστήματος και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας που

τους κάνει ανήμπορες να βάζουν μπροστά στο εργατικό κίνημα τον αγώνα ενάντια στις απολύσεις. Είχαμε τα παραδείγματα των Χημικών, του Βασιλικού, της C.P.I., τώρα η ένδυση, η υπόδηση, ο Αμιάντος. Μαζικές απολύσεις χωρίς να σπάσει μύτη. Η γνωστή φρασεολογία... «Αφου δεν τα βγάζουν πέρα οι εργοδότες, να εξασφαλίσουμε τα δικαιώματά μας και ας απολυθούμε», πρέπει να σταματήσει.

Οι εργάτες του Αμιάντου μπορούσαν να γλυτώσουν τις δουλειές τους; Ασφαλώς ναι. Η μάχη δεν θα ήταν μόνο με την Μητρόπολη αλλά γενικά με την εργοδοτική πολιτική.

Οι συντεχνίες ζητούσαν από τις πρώτες μέρες των κινήσεων, τόσο από την Κυβέρνηση όσο και από την Μητρόπολη να ανοίξουν νέες δουλειές στην περιοχή Αμιάντου. Τι-

ποτε δεν έγινε. Αφτο το αίτημα εγκαταλείφθηκε από τη συμφωνία. Το μεταλλείο, κατα τους ιδρυόντες της Μητρόπολης, αντιμετωπίζει πρόβλημα εξαγωγών, λόγω εργατικού κόστους και κλείσιμο παραδοσιακών αγορών όπως του Ιρακ-Ιραν. Η Μητρόπολη σ' αφτο το πρόβλημα δεν μπορούσε από μόνη της να βρει νέες αγορές. Έτσι μπαίνει μπροστά μας με επιτακτικό τρόπο το ζήτημα της κρατικοποίησης του μεταλλείου κάτω από εργατικό έλεγχο (όπως και ολόκληρης της εκκλησιαστικής περιουσίας).

Οι εργάτες λένε ότι το μεταλλείο είναι βιώσιμο. Υπάρχει μέταλλευμα για άλλα 50 χρόνια. Στοιχίζει όμως να βγει. Δεν συμφέρει στους εργοδότες να το βγάζουν λόγω ελλείψεως αγορών και κόστους γ' αφτους. Θέλουν έφκολα και γρήγορα κέρδη, και προτιμούν να

αναστειλουν τις εργασίες του μεταλλείου και να κάνουν μαζικές απολύσεις παρα να το λειτουργήσουν.

Μόνο μέσα από τον κεντρικό σχεδιασμό θα μπορέσει η Κυπριακή οικονομία και βιομηχανία να σταθεί μπροστά στην κρίση που αντιμετωπίζει.

Μόνο κάτω από ένα κεντρικό σχεδιασμό θα γίνει δυνατό να βρεθούν και νέες αγορές και να γίνουν ανταγωνιστικά τα κυπριακά προϊόντα, αφήνοντας έξω την ασυδοσία των εργοδοτών για τα έφκολα κέρδη. Η μάχη δεν είναι μόνο με την μητρόπολη, είναι με το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα που άρχισε να δείχνει τα σημάδια της σήψης του. Πρέπει να ανατραπεί και όχι να συντηρηθεί στηριγμένο πάνω στις απολύσεις και την εξαθλίωση χιλιάδων εργατών, με τη δική μας συγκατάθεση.

Το 3%, η άμυνα και η αριστερα

Τελικά όλα τα κόμματα συμβιβάστηκαν στην παράταση της έκτακτης εισφοράς του 1% για την άμυνα για ένα ακόμα εξάμηνο. Το κυβερνητικό νομοσχέδιο που πρόβλεπε αύξηση του ποσοστού έκτακτης εισφοράς για την άμυνα σε 3% για τα επόμενα 2 χρόνια απορρίφτηκε, όπως επίσης και η τροπολογία του ΔΗΚΟ για αύξηση της εισφοράς σε 3% για το επόμενο δμηνο.

Ας δούμε μέσα σε λίγες γραμμές ποιες είναι οι θέσεις των κομμάτων:

Ο ΔΗΣΥ καταψηφίζει το νομοσχέδιο διότι συνεχίζεται ο κυβερνητικός κατήφορος διασπάθισης των δημοσίων χρημάτων χωρίς η κυβέρνηση να πείθει μέχρι σήμερα ότι γίνεται σωστή διαχείριση των κονδυλίων για την άμυνα. Υποστηρίζει ικανοποίηση των αναγκών για την άμυνα μέσω του κρατικού προϋπολογισμού και όχι φορολογία του λαού, όπως επιδιώκει η κυβέρνηση. Εισηγείται ακόμα την κάθοδο ελληνικής μεραρχίας στην Κύπρο.

Το ΑΚΕΛ λέει ότι το 3% είναι ισοπεδωτικό με αποτέλεσμα το περισσότερο βάρος να επωμίζεται ο μισοσυντηρητος εργαζόμενος. Υποστηρίζει την αναγκαιότητα της αμυντικής θωράκισης και τον εκσυγχρονισμό του στρατού, αλλά μέσω του κρατικού προϋπολογισμού και με σφάλματα και νοικοκυρεμένη πολιτική σε συνδυασμό με τους ορθούς πολιτικούς χειρισμούς για ειρηνική διευθέτηση του προβλήματος. Ήδη οι εργαζόμενοι υφίστανται πολύ ψηλή φορολογία, για να προσθέσουμε κι' άλλη.

Το θέμα της αμυντικής θωράκισης πρέπει να αντικρουστεί υπερκομματικά, υποστηρίζει το ΔΗΚΟ. Η αντικατάσταση των οπλικών συστημάτων με αντίστοιχα της «νέας γενιάς» είναι επιβεβλημένη και εξυπηρετεί τον αγώνα μας για φυσική κι' εθνική επιβίωση. Δεν μπορεί όλοι να υποστηρίξουν αρτιότερη αμυντική θωράκιση από τη μια και από την άλλη να μην εγκρίνουν τις απαιτούμενες δαπάνες.

Η ΕΔΕΚ, παρόλο που υποστήριξε πως η άμυνα δεν ήταν μέχρι τώρα στις προτεραιότητες της κυβέρνησης, αλλά ήταν πάντα το «αποαίδι των προϋπολογισμών», δεν διάσασε να ψηφίσει την τροπολογία του ΔΗΚΟ, δηλ. 3% για το επόμενο εξάμηνο, και εισηγήθηκε κλιμάκωση του ποσοστού ανάλογα με τα εισοδήματα.

Η Κυπριακή οικονομία έχει μπει σε κρίση εδώ και αρκετό καιρό, ακολουθώντας την πορεία του παγκόσμιου καπιταλισμού. Οι αστοί, στην απεγνωσμένη προσπάθεια τους να βγουν από τα οικονομικά αδιέξοδα προσπαθούν να αποπροσανολίσουν τους εργαζόμενους και να στρέψουν την προσοχή τους μακριά από τα οικονομικά τους προβλήματα. Αρχίζουν να φωνάζουν για λιτότητα και θυσίες για να

σωθεί η «εθνική οικονομία». Και ενώ σε προεκλογικές περιόδους μιλούσαν για το βαθμό στον οποίο εξύψωσαν το βιοτικό επίπεδο του λαού, ξαφνικά τους συνεπαίρνει άκρατος πατριωτισμός και εθνική έπαρση και καλούν το λαό να υποστεί θυσίες για χάρη της πατρίδας και της φυσικής κι' εθνικής επιβίωσης. Χρησιμοποιούν τον εθνικισμό, που είναι άλλωστε και η ιδεολογία τους, για να μπορέσουν πιο εύκολα να περάσουν αντεργατικά μέτρα και να κτυπήσουν τα συμφέροντα των εργαζομένων, χωρίς βέβαια να ζημιωθούν τα δικά τους.

Το κυβερνητικό νομοσχέδιο για αύξηση της έκτακτης εισφοράς για την άμυνα από 1% σε 3% για τα επόμενα 2 χρόνια είναι τρανταχτό παράδειγμα. Το γεγονός ότι δεν έχει περάσει από τη Βουλή δεν είναι τυχαίο, αφού είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι όλα τα κόμματα, εκτός από το ΔΗΚΟ, επισήμαιναν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο ότι η αύξηση του ποσοστού συνιστά αύξηση της φορολογίας.

Η καταψήφιση του νομοσχεδίου από τον ΔΗΣΥ έγινε από αντιπολιτευτική μάλλον διάθεση. Η αλήθεια είναι ότι δεν διαφώνει με την αύξηση της εισφοράς, αλλά, παίζοντας το αντιπολιτευτικό, καταψηφίζει το νομοσχέδιο, με την πρόφαση ότι γίνεται διασπάθιση του δημόσιου χρήματος και κακή διαχείριση των κονδυλίων για την άμυνα. Άλλωστε υποστηρίζει την κάθοδο ελληνικής μεραρχίας στο απώγειο της εθνικιστικής του εξάρσης.

Είναι όμως σκόπιμο να δούμε ποιες είναι οι θέσεις των αριστερων κομμάτων.

Το ΑΚΕΛ, από τη μια, εισηγείται κάλυψη των αναγκών για την άμυνα μέσω του Κρατικού Προϋπολογισμού, επιβάρυνση των πλουσίων, νοικοκυρεμένη διαχείριση και όχι διασπάθιση των δημοσίων χρημάτων. Η ΕΔΕΚ, από την άλλη, υποστηρίζει κλιμάκωση του ποσοστού, ανάλογα με το εισόδημα.

Είναι χαρακτηριστική κι' εξώφθαλμη η ανεπάρκεια των θέσεων των αριστερων κομμάτων. Είναι τόσο ολόφανερη η αδυναμία τους να αντιληφθούν τον πραγματικό χαρακτήρα και ρόλο του στρατού, που προδίνει την ιδεολογική τους γύμνια και την απομάκρυνση τους από τον μαρξισμό. Μιλούν και οι δύο για την αναγκαιότητα διαφύλαξης σαν κόρη οφθαλμού της ενότητας λαού και στρατού. Αν είναι ποτε δυνατόν, αφού η αναγκαιότητα της ύπαρξης

του στρατού πηγάζει από την διάσπαση της κοινωνίας σε εχθρικές κι' μάλιστα αδιάλλαχτα εχθρικές τάξεις. Κατα πρόέκταση, ο μόνος ρόλος που θα μπορούσε να έχει ένας στρατός, ο μοναδικός σκοπός ύπαρξής του, δεν είναι κανένας άλλος από την εξασφάλιση της κυριαρχίας και των συμφερόντων της άρχουσας τάξης.

«Έχει, λέει ο Ε. Παπαϊωάννου, πολύ μεγάλη σημασία η αμυντική ικανότητα της εθνοφρουρας μας» και συνεχίζει πιο κάτω, «η Εθνική Φρουρά δεν ανήκει, δεν μπορεί να ανήκει σε κανένα κόμμα, είτε αυτο βρίσκεται στην εξουσία είτε όχι. Ανήκει στην Κύπρο, ανήκει στο λαό της». (Από την αγόρευση του Ε. Παπαϊωάννου στη Βουλή, Χαραυγή 21.11.1986). Καθόλου σωστά δεν τα λέει ο Γ. Γραμματέας του ΑΚΕΛ. Σίγουρα ο στρατός δεν ανήκει σε κόμμα. Όμως σίγουρα ο στρατός ανήκει στο κράτος, στο κράτος της άρχουσας αστικής τάξης, τα ταξικά συμφέροντα και προνόμια της οποίας υπηρετεί.

Ο Γεν. Γραμματέας της ΕΔΕΚ, Τ. Χ' Δημητρίου, προσπαθεί να πείσει ότι «ο Ματαφίης βελτίωσε τη σχέση αξιωματικού - στρατιώτη και τώρα μέσα σε κλίμα πειθαρχίας κι' αλληλοσεβασμού, εξυπηρετείται ένας κοινός σκοπός από ανθρώπους αγωνιστές». Μας λέει επίσης ότι «ο στρατός εργάζεται και αποδίδει σύμφωνα με το επίπεδο ή την ακτινοβολία της ηγεσίας του». Καμμία αμφισβήτηση δεν γίνεται του ρόλου του αστικού μόνιμου στρατού, όπως είναι και η Εθνική Φρουρά, και η ανάγκη αντικατάστασής του με τη Λαϊκή Πολιτοφυλακή, παρα μόνο εκθειάζει κι' αυτός τη συναδέλφωση λαού και στρατού» που έχει επιτευχτεί επί Ματαφία!

Η έλλειψη σοσιαλιστικού προγράμματος και προοπτικής στην πάλη της εργατικής τάξης, φανερώνει τη χρεωκοπία της ηγεσίας της. Η αδυναμία των ηγεσιών αυτών να δουν την ταξική φύση του εθνικού προβλήματος, τους ρίνει στη δίνη του εθνικιστικού ανεμοστρόβιλου που έχουν εξαπολύσει οι αστοί, θέλοντας να εξυπηρετήσουν τα δικά τους ταξικά συμφέροντα.

Διότι ποιο νόημα έχει η αύξηση του ποσοστού εισφοράς από 1% σε 3%; Μας λένε ότι με το 3% θα καλυφτούν οι ανάγκες της άμυνας. Μα και για τη άμυνα πράγματι να πήγαιναν, σε ποιο βαθμό θα καλύπτονταν οι ανάγκες αυτές και που σταματούν; Και πόσο θα είναι δύσκολο για την Τουρκική πλευρά να ενισχύσει ακόμα περισσότερο την παρουσία της στο Βορρά, είτε με στρατό είτε με όπλα;

Αυτό που επιδιώκει επομένως η Κυβέρνηση είναι αύξηση της φορολογίας με

ελάχιστο ή καθόλου πολιτικό κόστος αφού την εισφορά θα την ενέκριναν όλα τα κόμματα, ή τουλάχιστον η πλειοψηφία. Με αυτό τον τρόπο θα απέφευγε να προκαλέσει την αντίδραση και κινητοποίηση της εργατικής τάξης επιβάλλοντας επιπρόσθετη φορολογία. Πρόγραμμα, φυσικά, που, στο τέλος θα υποχρεωθεί να κάνει στην προσπάθεια της να

βρει διέξοδο στα αδιέξοδα της. Το έχει άλλωστε υποσχεθεί ο Υπουργός Οικονομικών της Κυβέρνησης Μαυρέλλης: «Θα επιβαρύνουμε τον Κύπριο με άλλο τρόπο. Θα καταφύγουμε στην έμμεση φορολογία».

Οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων εγκληματικά αγνοούν την αναγκαιότητα συνειδητοποίησης κι' από τον τελευ-

ταίο ελληνικόπριο εργαζόμενο της ταξικότητας τούτου του αγώνα. Την αναγκαιότητα ακόμα της σύνδεσης του με την πάλη του Τουρκοκυπριακού προλεταριάτου. Ο αγώνας πρέπει να είναι κοινός κι' ο στόχος ένας: Η εγκάθιδρωση της εργατικής εξουσίας.

Κ.Φ.

ΧΩΡΙΣ ΤΑΞΙΚΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΑΠΟΤΥΧΙΑ

Η συνάντηση Ε/Κ-Τ/Κ στο Λονδίνο

Με πρωτοβουλία του Βρετανικού Συνδέσμου «Φίλοι της Κύπρου», πραγματοποιήθηκε πρόσφατα 4ήμερη συνάντησή Ε/Κ και Τ/Κ παραγόντων στο Λονδίνο. Συμμετείχαν σ' αυτή την συνάντηση ηγέτες της αριστεράς — Δίγκλης, Οκισύρ, Ντουρτουράν —, της δεξιάς — Γαλανός, Λόρδος — και ακόμα των... βιομηχάνων — Σολομίδης, Ορέκ —. Σκοπός της συνάντησης, όπως ανακοινώθηκε, ήταν η ανταλλαγή απόψεων πάνω στο Κυπριακό πρόβλημα και ειδικά σε πρακτικά μέτρα προσέγγισης των δυο κοινοτήτων.

Βέβαια κανείς δεν περίμενε να βγει κάτι από μια τέτοια συνάντηση, ούτε κι' αυτοί ακόμα που πήραν μέρος. Ήταν μια παρωδία άσκοπων και αχρείαστων επαφών, χωρίς συγκεκριμένη φόρμουλα, αλλά που όμως αντίθετα, δεν πρέπει να παρθεί στα ψηλά, να απομνησθεί, να πάρει ένα απολιτικό χαρακτήρα. Η αποτυχία κι' αυτής της συνάντησης, είναι μέρος του όλου σκηνικού της κυπριακής κοινωνικοπολιτικής πραγματικότητας, είναι αποτέλεσμα της αδυναμίας των αστών στο Νότο και στο Βορρά, να δώσουν διέξοδο, να λύσουν το εθνικό.

Και έτσι, δημιουργούνται κάθε τόσο κι' από τις δυο πλευρές, συγχυσμένες, φυγόκεντρες τάσεις απελπισίας, αόριστες, χωρίς προοπτική. Σαν τέτοια πρέπει να χαρακτηρίσουμε την 4ήμερη συνάντηση στο Λονδίνο, που κατέληξε σε αποτυχία.

Η ουσία του Κυπριακού προβλήματος, είναι τα αντικρουόμενα οικονομικά συμφέροντα των Ε/Κ και Τ/Κ κεφαλαιοκρατών, η πάλη επιβίωσης των δυο αντιπαράσσομένων αστικών τάξεων. Σε τέτοιες συνθήκες φυσικά το πρόβλημα συνεχίζεται, από χρόνο σε χρόνο, δίχως θετική προοπτική. Μπορεί μόνο να βρει τη λύση του, με την ανατροπή του καπιταλισμού και στις δυο μεριές, στο κτίσιμο του σοσιαλισμού.

Έτσι το βάρος αυτής της αλήθειας, πέφτει στους

ώμους της αριστεράς, τον κύριο εκφραστή των συμφερόντων των εργατών.

Αλλά είναι φανερό, ότι οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων, αρνούνται να σηκώσουν αυτό το βάρος. Δεν είναι διαθετιμένοι οι αριστεροί ηγέτες να απαλλαγούν τόσο εύκολα, από τις λαϊκομετωπικές τους δεσμεύσεις και τον ιστορικό μοιρολατρισμό τους. Ο διαχωρισμός του ταξικού αγώνα και του απελευθερωτικού, θεωρεί-

**Κ-Τ/Κ ΕΡΙΑΖΟΜΕΝΟΙ
ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΟ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ
ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΗ-ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗ**

ται κάτι το φυσικό γι' αυτούς, όπως και η ανοχή της δεξιάς που αιτιολογείται με τις «παρόντες αντικείμενικές συνθήκες». Αδυνατούν να πάρουν τα μηνύματα των καιρών, να δουν το σφυγμό και τις πολιτικές ευαισθησίες των μαζών, να καταλάβουν μέσω της διαλεκτικής μεθόδου ανάλυσης, το αναγκαίο της αλληλοσύνδεσης του ταξικού και του εθνικού αγώνα. Αρκούνται, σε μια πολιτική, βασικά θεωρημένη από μια χυδαία μηχανιστική αντίληψη όπου το κάθε τι, το κάθε γεγονός, αντικρύζεται αντισφαιρικά σκεπτικιστικά, σαν απλή αντανάκλαση των «όποιων τύχη» αντικειμενικών συνθηκών και δυσκολιών!

Εκείνο που χρειάζεται τέλος - τέλος, για να σταματήσει αυτή την κατάσταση, για να συνδέσει την ταξική πάλη με το εθνικό, για να

φέρει σε πέρας την νομοτελεική ανατροπή του καπιταλισμού, είναι η επαναστατική, μαρξιστική ηγεσία, που όμως λείπει από τα αριστερά κόμματα. Αφήνεται έτσι, η δεξιά να παίξει το ρόλο του διαχειριστή της κατάστασης, με τα αποτελέσματα που βλέπουμε και ζούμε. Ήδη δοκιμάστηκε πολλές φορές και απέτυχε, σε όλους τους τομείς. Και η πρόσφατη αποτυχημένη συνάντηση του Λονδίνου, απέδειξε ακόμα μια φορά το γεγονός, ότι όχι μόνο το εθνικό πρόβλημα δεν μπορεί να λυθεί στον καπιταλισμό, αλλά ούτε καν μέτρα προσέγγισης των δυο κοινοτήτων δεν μπορούν να υλοποιηθούν, ούτε ακόμα ζητήματα επιμέρους δεν μπορούν να συζητηθούν. Επιβιβώσε ακόμα μια φορά όμως, τη χρεωκοπημένη πολιτική της αριστεράς, όπου ηγετές της προσπάθησαν να τα «βρουν» δίπλα από εκπροσώπους της δεξιάς και των βιομηχάνων!

Έχουν καθίκο, τα αριστερά κόμματα στο Νότο και στο Βορρά να αλλάξουν πολιτική, να βρουν νέους ταξικούς κοινωνικοπολιτικούς προσδιορισμούς και μεθόδους πάλης, να αντικατασταθούν οι τωρινές συννομιλίες με συννομιλίες της αριστεράς, να μπου οι βάσεις για ενιαίο μέτωπο Ε/Κ και Τ/Κ εργατών. Οι συνθήκες είναι υπερίσχυρες, η ταξική συνειδητοποίηση των μαζών μεγάλη, οι αστοί βρίσκονται σε αδιέξοδα, το εθνικό παραπαίει. Είναι γι' αυτό που η αποτυχία της συνάντησης του Λονδίνου, δίνει το έναυσμα για ξεκάθαρα σωματικά και αληθινά, της όλης πτυχής του Κυπριακού προβλήματος.

ΜΑΡΙΟΣ ΘΡΑΣΥΒΟΥ-ΛΟΥ

ΕΥΡΩΠΗ

ΙΣΠΑΝΙΑ ΓΑΛΛΙΑ

ΜΑΖΙΚΟΙ ΤΑΞΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Δείχνουν το δρόμο για το σοσιαλισμό

«Η κυβέρνηση του Ζακ Σιράκ μοιάζει με ένα τραυματισμένο σώμα στην μέση του δρόμου που δεν μπορεί να κινηθεί δεξιά ή αριστερά γιατί κινδυνεύει να σπάσει κανένα κόκκαλο ή να πάθει εσωτερική αιμορραγία».

OBSERVER (Αγγλική εφημερίδα)

Οι μαθητικές, φοιτητικές κινητοποιήσεις και απεργίες της ευρωπαϊκής νεολαίας και του προλεταριάτου, με επίκεντρο τη Γαλλία και την Ισπανία, έφεραν μια απότομη αλλαγή στο θερμόμετρο της ταξικής πάλης. Δεν υπάρχει τμήμα της κοινωνίας που δεν θα κινηθεί επαναστατικά την επόμενη περίοδο.

ΓΑΛΛΙΑ, ΙΣΠΑΝΙΑ, ΒΕΛΓΙΟ, ΙΤΑΛΙΑ, ΕΛΛΑΔΑ, ΚΙΝΑ. Επιβεβαιώνουν ξανά και ξανά τον παγκόσμιο και διαρκή χαρακτήρα της επανάστασης. Οι αντικειμενικές συνθήκες ωριμάζουν με τρόπο ταχύτατο σε πολλές χώρες ενώ οι προοπτικές των αστών να επιβάλουν τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης πάνω στις μάζες, διαλύουν και τις τελευταίες ρεφορμιστικές αψιδάπτες σπρώχνοντας τους εργάτες και τη νεολαία σε επαναστατικά συμπεράσματα για τη ζωή τους. Η ασυγκράτητη δύναμη της εργατικής τάξης που για 40 χρόνια παραμένει αήττητη και ανίκητη εξηγεί αφήτη τη σθεναρή αντίσταση στην εξοντωτική λιτότητα των καπιταλιστικών και σοσιαλιστικών κυβερνήσεων. Αφτή είναι η ουσία της διεθνούς κατάστασης και το κλειδί της πολιτικής πάλης σε κάθε χώρα. Οι νόμοι της καπιταλιστικής παρακμής λειτουργούν αχαλίνωτοι σέρνοντας ολόκληρα στρώματα της κοινωνίας πίσω από την εργατική τάξη στο δρόμο της σοσιαλιστικής επανάστασης. Είναι γιαφτό που ο Πασκουα, ο υπ. εσωτερικών της Δεξιάς κυβέρνησης Σιράκ, αναγκάστηκε να θέσει σε επιφυλακή τις φασιστικές συμμορίες. Η ριζοσπαστικοποίηση όμως των μεσαίων στρωμάτων (που πριν 9 μήνες ψήφισαν Σιράκ ενώ χτες κατέβηκαν στους δρόμους με τα παιδιά τους) μετακινεί το εκκρεμές της ταξικής πάλης προς τα αριστερά αφήνοντας το φασισμό χωρίς κοινωνική βάση. Αφτα είναι τα όρια της αντίδρασης.

Όλες οι απόπειρες του καπιταλισμού να σταθεροποιηθεί αποτύχαν. Το ίδιο και οι ηγεσίες των εργατικών οργανώσεων. Για ολόκληρες δεκαετίες προσπαθούσαν με πογκρομ αποβόλων και εκκαθαρίσεων να αποκόψουν τους Μαρξίστες από το ιστορικό ρεύμα της αλλαγής και του σοσιαλισμού. Και όμως σήμερα επιστρέφουν δικαιωμένοι πάνω στα κύματα της παγκόσμιας επανάστασης που ξεδιπλώνεται. Στην Ισπανία οι Μαρξίστες του PSOE υποπεριωμένοι γύρω από την εφημερίδα NUEVO CLARIDAD, καθοδήγησαν τη μεγαλύτερη κινητοποίηση νεολαίας από την εποχή της πτώσης του Φράνκο. Παρόλο που ήταν απαγορευμένη. Τα μαζικά ρεύματα των διαδηλώσεων διαπερνούν τους αστυνομικούς που παρακολουθούν. Το μέτωπο της αριστεράς λοιπόν στήνεται. Η ρίζα δεν κόπηκε. Η αριστερή αντιπολίτευση μέσα στα Σοσιαλιστικά και τα Κομμουνιστικά κόμματα θα κερδίσει την ηγεσία της εργατικής τάξης για να καθοδηγήσει συνειδητά και νικηφόρα τη μάχη για το παγκόσμιο σοσιαλισμό.

ΝΕΟ ΚΥΜΑ ΑΠΕΡΓΙΩΝ

Το απεργιακό κύμα στη Γαλλία εξελίσσεται σε εργατική αναμέτρηση που μέχρι τις 9 Γενάρη (που βγήκε η εφημερίδα μας) συγκλόνισε τον Δημόσιο τομέα της οικονομίας, βόλτησε σε ακληρη δικαιοσύνη την εισοδηματική πολιτική της κυβέρνησης Σιράκ. Μέχρι τη στιγμή αφτή που γράφεται το άρθρο, απεργίες βρίσκονται σε εξέλιξη στους αιδρόδρομους, στα λεωφορεία, στα μετρό, ενώ έχουμε διακοπές ρεύματος σ' όλη τη Γαλλία.

Πέρα από την υπεράσπιση του κερτημένου δικαιώματος της αρχαιότητας σε σχέση με τις προαγωγές και την άρνηση της αρχής της αποδοκότητας, η πιο σημαντική εξέλιξη είναι η συγκρότηση πανεθνικού συντονιστικού οργάνου των αιδροδρομικών, ανεξάρτητου από τα συνδικάτα, για να ελέγχει τις μονούβρες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. «Είναι η πρώτη φορά στα μεταπολεμικά χρόνια που εμφανίζεται τέτοια θέληση για συντονισμό της βάσης σ' εθνικό επίπεδο». Αφτα έγραψε η Λιμπρασιόν. Το σύγχρονο Γαλλικό προλεταριάτο επιβεβαιώνει ξανά στην εποχή μας τον συμβολικό χαρακτήρα της, συνεχίζοντας τις πιο πρωϊκές επαναστατικές παραδόσεις της παρισινής Κομμούνας και

ΙΣΠΑΝΙΑ

Κοινωνικός σεισμός στην «κλίμακα της νεολαίας» συντάραξε την Ισπανική κοινωνία, με πρωτοφανείς κινητοποιήσεις — τις πιο μαζικές από την εποχή του Φράνκο — που έδωσαν μια ταξική αποφασιστική απάντηση στη σκληρή πολιτική της λιτότητας και των αντιμεταρρυθμίσεων της κυβέρνησης Γκονζάλεθ.

Παρ' όλη την μεγάλη ιστορική παράδοση αφορητισμού και γρήγορης κίνησης του Ισπανικού

του PSOE (Σοσιαλιστικό Κόμμα) και υποστηρικτές της εφημερίδας NUEVO CLARIDAD κήρυξαν γενική απάντηση στην μείωση των θέσεων στα πανεπιστήμια και την απόκλιση των προεργατικών εξετάσεων για τα πανεπιστήμια τον ερχόμενο Σεπτέμβρη. Η προσπάθεια της κυβέρνησης να ενεργοποιήσει νόμους του Φράνκο που ίσχυαν από το 1952 απότυχαν. 400 χιλ. μαθητές (80% των σχολείων) παράλυσαν τη μεσαία εκπαίδευση της Ισπανίας ενώ 150 χιλ. κατέβηκαν στην κεντρική διαδήλωση της

τεία παραπληροφόρησης ενώ οι φασιστικές ομάδες άρχισαν επιθέσεις ενάντια σε αραια τμήματα διαδηλωτών. Έτσι το ζήτημα της αφομόωσης και της περιφρούρησης του κινήματος ζυμώθηκε και συζητήθηκε έντονα στις συνελεύσεις.

Ενάντια σ' αφτο το μέτωπο των σταλινικών, του αστικού κράτους, των φασιστικών, της γραφειοκρατίας του PSOE, και των φασιστικών συμμοριών, που πανικοβλήθηκαν από την ανεξάρτητη μαζική δράση της νεολαίας, κερδίστηκε

και στη σύσκεψη 800 αντιπροσώπων από 80 σχολεία της Μαδρίτης, που ασχολήθηκαν με τη σταθεροποίηση του κινήματος, την οργάνωση και την εμπλοκή περισσότερων σχολείων στην πανεργατική και τη συνδικατική, και τα συνδικάτα, μετά από παρέμβαση των Μαρξιστών. Χωρίς τον ρομαντισμό και τον αριστερισμό του 1968 οι φοιτητές πατώντας πάνω στη μαζική αντίσταση και την επαναστατική δύναμη της εργατικής τάξης επιβάλαν την πρώτη κυβερνητική ήττα της Δεξιάς, 9 μόλις μήνες μετά την κοινοβουλευτική της νίκη, καταστρέφοντας έτσι τις ελπίδες του Σιράκ να βάλει χέρι στην προεδρία.

επειδή είχε τον τίτλο «ΝΑ ΦΥΓΕΙ Η ΔΕΞΙΑ ΤΩΡΑ!!»

Έχοντας αντιμετώπισει όλη την προηγούμενη περίοδο τις συνέπειες της Δεξιάς πολιτικής της κυβέρνησης Μιτεραν, οι φοιτητές προχώρησαν στις κινητοποιήσεις τους χωρίς πολιτική προοπτική, ενάντια στην ιδιωτική παιδεία, τις περικοπές και την Αμερικανοποίηση των πανεπιστημίων. Η αρχική σκληρή στάση της κυβέρνησης και η αδυναμία των φοιτητών ν' αντιμετωπίσουν από μόνοι τους τις επιθέσεις του κράτους και την καταστολή, τους ανάγκασε σε μια στρατηγική σημασίας στροφή προς το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα, μετά από παρέμβαση των Μαρξιστών. Χωρίς τον ρομαντισμό και τον αριστερισμό του 1968 οι φοιτητές πατώντας πάνω στη μαζική αντίσταση και την επαναστατική δύναμη της εργατικής τάξης επιβάλαν την πρώτη κυβερνητική ήττα της Δεξιάς, 9 μόλις μήνες μετά την κοινοβουλευτική της νίκη, καταστρέφοντας έτσι τις ελπίδες του Σιράκ να βάλει χέρι στην προεδρία.

17 Δεκεμβρίου '86. Διακόσιες χιλιάδες στη διαδήλωση της Μαδρίτης. Η κυβέρνηση Γκονζάλεθ προιόνζει το κλαρί πάνω στο οποίο κάθεται

προλεταριάτου, εντούτοις η μαθητική νεολαία έδειξε αξιοσημείωτη σταθερότητα, πειθαρχία και οργάνωση στο συντονισμό των κινητοποιήσεων επί εθνικής κλίμακας, κάτι που άφησε άφωνο τον αστικό τύπο. Και ενώ οι μαθητικές απεργίες προετοιμάζονταν εδώ και 3 μήνες ήρθαν τα γεγονότα στη Γαλλία για να παίξουν ένα ενισχυτικό ρόλο αναπτύσσοντας τη δυναμική του κινήματος. Έτσι στις 4 του Δεκεμβρίου η Μαθητική Ένωση Ισπανίας που καθοδηγείται από διαγραμμένα στελέχη της Μαρξιστικής Αριστεράς

Μαδρίτης ενάντια στην απαγόρευση της πορείας από τη αστυνομία. Και ενώ το κίνημα άρχισε να απλώνεται και στα πανεπιστήμια της Σαραγόσας οι σταλινικοί προσάβησαν να σπάσουν τις κινητοποιήσεις συγκροτώντας δικές τους επιτροπές χωρίς εκλογές. Οι αριστεριστές καταδίκασταν στην απομόνωση ενώ οι Βάσκοι Εθνικιστές θεώρησαν το γεγονός σαν μια «Ισπανική υπόθεση» οργανώνοντας δική τους ξεχωριστή εκδήλωση. Πατώντας σ' αφτή τη διάσπαση ο καπιταλιστικός τύπος ξεκίνησε μια εκστρα-

μία εκπληκτική νίκη που εξανάγκασε τη κυβέρνηση σε υποχώρηση μεν αλλά που αρνιόταν το δικαίωμα ελεύθερης εισόδου στα πανεπιστήμια. Η μαχητική διάθεση φωτώντας ενώ ο πυρετός των κινητοποιήσεων για διεκδίκηση του κύριου αιτήματος κορυφώθη-

της Ισπανικής κοινωνίας. Σημαδεύουν μια απότομη στροφή στους ταξικούς αγώνες του Ισπανικού προλεταριάτου και της νεολαίας για την τελική νίκη ενάντια στον καπιταλισμό, για την εργατική εξουσία και τον σοσιαλισμό.

Γαλλία - οι κινητοποιήσεις των φοιτητών αντανακλούν τη γενική διάθεση της κοινωνίας

ΓΑΛΛΙΑ

«Αφου δεν υπάρχουν δουλειές γιατί να τους μορφώνουμε;» Ζακ Σιράκ

Μέσα από το στόμα του Γάλλου πρωθυπουργού της Δεξιάς φανερώνεται όλος ο κυνισμός της αστικής τάξης. Αποδεικνύει ότι ο «Φιλελευθερισμός» την εποχή του ιμπεριαλισμού δεν μπορεί να σημαίνει τί-

ποτε άλλο παρα την ανοιχτή κυριαρχία των αντικειμενικών νόμων της καπιταλιστικής κρίσης σε παγκόσμια κλίμακα. Ότι δεν ανταποκρίνεται στους νόμους του κέρδους και της σωσώφρενης κεφαλαιού προέπει να κλείσει. Είναι αφήτη η πολιτική που φούντωσε το ταξικό μίσος των μαζών για να κάνουν μέσα σε χρόνο ρεкор ανάρπαστα 7000 αντίτυπα της Μαρξιστικής εφημερίδας «Εμμερς του σοσιαλισμού» πάνω απ' όλα

Μάριος Κωνσταντίνου

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ 5ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ ΕΔΕΚ Η ΕΣΩΚΟΜΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΜΑΧΗ

Η κομματική βάση της ΕΔΕΚ προετοιμάζεται για το 5ο συνέδριο που έχει οριστεί για το Μάρτη του '87. Για το ίδιο συνέδριο προετοιμάζεται και η κομματική γραφειοκρατία. Αυτός ο διαχωρισμός δεν είναι καθόλου υπερβολικός. Πρόκειται για δύο διαφορετικές προετοιμασίες. Χρόνια λανθασμένων πολιτικών επιλογών, δεξιάς στροφής και στασιμότητας στην εκλογική δύναμη του κόμματος δημιουργούν ένα συνεχές αίσθημα δυσανασχέτησης και

προβληματισμού μέσα στην κομματική βάση που στρέφεται ενάντια στους πιο αυθεντικούς εκπροσώπους της γραφειοκρατίας. Μια σειρά στελεχών, και το σύνολο σχεδόν της Νεολαίας, (ΕΔΕΝ), βλέπουν το συνέδριο σαν μια μάχη ενάντια στους πρωταγωνιστές της δεξιάς στροφής. Με τη σειρά τους, τα γραφειοκρατικά στοιχεία προετοιμάζονται να πολεμήσουν για τη διατήρηση της εξουσίας τους.

τητα και ξεκάθαρες προοπτικές είναι κρίσιμος γιατί αποτελεί τον απαραίτητο κρίκο που συνδέει την κατανόηση των λαθών της ηγεσίας με την κατανόηση της πλήρους ιδεολογικής και πολιτικής χρεωκοπίας της. Πίσω από θέσεις όπως η «αυτονομία» της Διεθνούς και στροφή στην Ε.Ο.Κ. κρύβεται η συνειδητή εγκατάλειψη κάθε σοσιαλιστικής αρχής για την ηγεσία. Πίσω από τις θέσεις για τον τρόπο εκλογής του γ.γ., για τα «ανοιχτά» συνέδρια κλπ κρύβεται μια προσπάθεια πιο βαθιάς γραφειοκρατικοποίησης, μεταρρύθμισης της κομματικής βάσης σ' ένα τουσούμο υποστηρίχτων που δεν έχουν τη δυνατότητα συμμετοχής στο πάρσιμο των αποφάσεων και τον καθορισμό πολιτικής.

ενισχύει τις «φίρμες» και το κατεστημένο.

Η πρόταση αυτή της Κ.Ε. συνοδεύεται από μια άλλη πρόταση: την πρόταση για «ανοιχτό» συνέδριο στο οποίο να μπορούν να συμμετάσχουν εκτός από τα στελέχη που πέρασαν κανονικά από τις προσυνεδριακές διαδικασίες κι «οποιαδήποτε άλλα ονόματα ή όσα είχαν πολλές απορίες και κρίνει η Τ.Ο. και η Ε.Ε. ότι πρέπει να παρευρεθούν». Η παρουσία «αδρανών μαζών» στο συνέδριο σφαλώς τείνει

μελη αφιχτοδεμένη συντονισμένη δουλειά της Ο. Β. με τον χαλαρό, σαφή χαρακτήρα της τοπικής οργάνωσης η οποία να αποτελείται από μεγάλους αριθμούς αδρανών μελών κι έτσι να ενισχύει το βάρος των αδρανών και λιγότερο προχωρημένων πολιτικά στοιχείων μέσα στο κομματικό σύνολο.

Δύο ζητήματα κομματικής πολιτικής έχουν προκύψει έντονες αντιδράσεις μέσα στην κομματική βάση: το θέμα της ΕΟΚ και το θέμα της Σο-

Διαδήλωση για την Ελευθερία και την Ενωμένη Ευρώπη

Ένας μεγάλος αριθμός κομματικών οργανώσεων έχει ήδη καταρρίψει μια σειρά από προτάσεις της Κεντρικής Επιτροπής (Κ.Ε.) όσον αφορά την οργάνωση και τις διαδικασίες του συνεδρίου. Η θέση που συγκέντρωσε τη μεγαλύτερη αντίδραση ήταν η πρόταση για εκλογή του γενικού γραμματέα απευθείας από το συνέδριο αντι από την Κ.Ε. — η ίδια διαδικασία που ακολουθείται για την εκλογή του Προέδρου του κόμματος, ο οποίος μ' αυτό τον τρόπο είναι υπέρων και της Κ.Ε. και του Πολιτικού Γραφείου.

Αυτή η πρόταση ισχυρίζεται τη δυνατότητα να μετατραπεί το Τάκη Χ' Δημητρίου σε ανεξέλεγκτο άρχοντα μέσα στο κόμμα, για μια μακρά σχετικά περίοδο, καθώς σε επίπεδο Κ.Ε. το κύρος του είναι δραστικά μειωμένο (ένα μεγάλο ποσοστό της Κ.Ε. τοποθετείται στο χώρο των «Ανανεωτικών»). Η πάλη για την πλήρωση του κενού στο κόμμα που δημιουργεί η ανάληψη της προεδρίας της Βουλής από τον Λυσσαρίδη έχει ήδη πάρει αισθητές διαστάσεις σε επίπεδο στελεχών, και η φράση του Τάκη Χ' Δημητρίου νοιώθει ότι η σημερινή πλειοψηφία της στην Κ.Ε. μπορεί να αποδεχτεί προωρήσει. Η πλειοψηφία της στο συνέδριο αντίθετα είναι πιο σίγουρη: αφού οι συνέδριοι δεν ξέρουν τις τυχοεισσοκομματικές διαφορές, αφού οι Ανανεωτικοί δεν έχουν ούτε την καθαρότητα ούτε την τόλμη για να δώσουν διέξοδο, το συνέδριο θα τείνει να

Η αντίδραση ήταν τέτοια που τελικά φαίνεται πως η γραφειοκρατία θα αναγκαστεί να δεχτεί την κυκλοφορία δύο εγγράφων εισηγήσεων, μιας υπέρ και μιας εναντίον της ένταξης, για συζήτηση στις κομματικές οργανώσεις.

Μια έκτενης κριτική των προαναταλισμών της γραφειοκρατίας ηγεσίας όπως φανερώνονται στην Έκθεση Δράσης θ' ακολουθήσει σε επόμενο άρθρο. Η κατ' αρχην αναφορά όμως στην πορεία των προσυνεδριακών συζητήσεων μέχρι τώρα είναι απαραίτητη, γιατί δείχνει πως η δεξιά πορεία, στην οποία η γραφειοκρατία οδηγεί το κόμμα, αντιπετυπίζει την αδιάκοπη αντίσταση της βάσης. Κι αυτό παρα το γεγονός ότι τα πιο ξύπνια και ταξικά στοιχεία μέσα στο κόμμα είτε αποβάλλονται εγκαταλείπουν τον κομματικό χώρο.

Ο ρόλος μιας εναλλακτικής ηγεσίας μέσα στο κόμμα που να χαρακτηρίζεται από ιδεολογική καθαρό-

Το γεγονός ότι η κομματική βάση πάναται από τέτοια ζητήματα για να εκφράσει την αντίδραση της, παραγωνρίζοντας ίσως τις προγραμματικές θέσεις και τη μέθοδο ανάλυσης που χαρακτηρίζει την Έκθεση Δράσης της Κ.Ε., δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση ότι η βάση συνειδητά

αποδέχεται το πρόγραμμα της ηγεσίας. Απλά δεν έχει τον τρόπο να το αντικρούσει αφού η μάχη σ' αυτό το επίπεδο είναι στο θεωρητικό και ιδεολογικό επίπεδο — το επίπεδο δηλαδή όπου η ηγεσία συνειδητά κρατά τη βάση αμόρφωτη. Η βάση είναι σε θέση να νοιώσει ενστικτώδως ότι κάτι άσχημο μαγειρεύεται, να εντοπίσει τις αντιφάσεις και τις αλλαγές στην πολιτική της ηγεσίας και να τις καταγγείλει, όμως δεν μπορεί να τεκμηριώσει θεωρητικά και με ολοκληρωμένο τρόπο τις απόψεις. Είδικα όσο καιρο στην κυπριακή κοινωνία διατηρείται μια σχετική σταθερότητα.

Μπροστά στο 5ο συνέδριο της ΕΔΕΚ η δυσανασχέτηση της κομματικής βάσης μεγαλώνει. Όμως από το 5ο συνέδριο δεν μπορούμε να περιμένουμε κάποιο θεαματικό αποτέλεσμα. Η γραφειοκρατία διατηρήσει τον έλεγχο, οι

Ανανεωτικοί δεν πείθουν ότι μπορούν ν' αποτελέσουν εναλλακτική ηγεσία και οι αντικειμενικές συνθήκες δεν είναι ακόμα αρκετά ώριμες ώστε να βοηθήσουν την κομματική βάση να βγάλει από μόνη της ολοκληρωμένα συμπεράσματα. Όμως μπορούμε να περιμένουμε στο 5ο συνέδριο μια κλιμάκωση της αδιάκοπης εσωτερικής πάλης που χαρακτηρίζει την ΕΔΕΚ. Ακόμα κι αν η γραφειοκρατία μπόρεσει να νικήσει σ' όλα τα επίπεδα, περνώντας όλες τις θέσεις που επιδιώκει, πράγμα που δεν είναι σίγουρο, για μια ολόκληρη σειρά αγωνιστών θα αποτελέσει σχολείο για τις μελλοντικές μάχες.

Γιώργος Καψής

16ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΑΚΕΛ

ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΑΝΕΩΣΗ

τα κύρια θέματα συζήτησης στο κόμμα

Η βίαιη σύγκρουση ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ μετά την παρέμβαση του Κυβερνητικού εκπρόσωπου με τη δήλωση του ότι οι θέσεις του Ε. Παπαϊωάννου «συμπίπτουν πλήρως με τις θέσεις της κυβέρνησης» (φιλελεύθερος 28.11.86), συγκάλυψε σε μεγάλο βαθμό τις έντονες εσωτερικές διεργασίες μέσα στο ίδιο το συνέδριο του ΑΚΕΛ. Φυσικά και αυτή η σύγκρουση δεν είναι άσχετη με τις εσωτερικές διεργασίες: είναι αποτέλεσμα και αντανάκλαση της στο γενικότερο πολιτικό χώρο της Κύπρου.

Στη ρίζα της σύγκρουσης βρίσκεται το πολιτικό αδιέξοδο που μαστίζει όλα τα πολιτικά κόμματα της Κύπρου. Στην περίπτωση του ΑΚΕΛ εκφράζεται με την εμμονή-του στην «Πολιτική των Συμμαχιών». Έτσι, στην προσπάθεια της να αφήσει ελεύθερα τα χέρια της για μελλοντικούς χειρισμούς η ηγεσία του ΑΚΕΛ άφησε να νοηθεί πως έπαυε να αποκλείει νέα συνεργασία με τον Κυπριανό:

«...το ΑΚΕΛ...ενδιαφέρεται ώστε να μην ανέλθουν στην εξουσία αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις που θα λύσουν το Κυπριακό όπως όπως και θα δέσουν την Κύπρο στο άρμα του ΝΑΤΟ. Ενδιαφερόμαστε ώστε να φράξουμε το δρόμο στην ακρόαση ή τη φιλοϊμπεριαλιστική όδευση, να ανέλθει στην εξουσία. Και θα εφαρμόσει προς τούτο και την ανάλογη τακτική στην κατάλληλη στιγμή.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986 Αυτή η θέση, καθώς και η χρονοκομμένη θριαμβολογία του κυβερνητικού εκπροσώπου, έδεξαν πως πράγματι η πρόθεση της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ήταν η υποστήριξη, για άλλη μια φορά, του Κυπριανού. Όμως αυτό ξεσηκώσε θύελλα μέσα στα στελέχη του ΑΚΕΛ και οδήγησε στις διβεβελωμένες Παπαιωάννου όδες:

«Η ηγεσία του ΔΗΚΟ μας ξεγέλασε μια φορά. Δεν πρόκειται να μας ξαναγελάσει και δεύτερη.»

«Ο Ε. Παπαϊωάννου απαντά στη δήμηση συζήτηση» Χαραυγή 30/11/1986 Φυσικά, όπως πονηρά παρατηρεί και η «Σημερινή» η συνεργασία με τον Κυπριανό δεν αποκλειστική εντέλως με την Πολιτική Απόφαση του συνεδρίου.

«...ενω ο κ. Παπαϊωάννου στην ομιλία του περ. Σάββατου επέκλεσε κατηγορηματικά και ΤΕΛΕΣΙΑΚΑ οποιαδήποτε συνεργασία με τους κ.κ. Κυπριανού, Κληρίδη και Λυσσαρίδη, στην πολιτική απόφαση του 16ου συνεδρίου του ΑΚΕΛ... επισημαίνονται τα εξής σημαντικά: «Το καθήκον ν' αποκλειστεί η άνοδος του Συναγερμού στην εξουσία ΔΕΝ ΕΞΥΠΛΑΚΟΙΕΙ υποστήριξη του προέδρου κ. Κυπριανού...»

Σημερινή 4.12.86 Θα είναι πολύ δύσκολο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ να ξαναπουλήσει τον Κυπριανό στη βάση του κόμματος, αλλά και οι άλλες πιθανές επιλογές - της δεν είναι εύκολες. Στην πραγματικότητα δεν φαίνεται να έχει καμία στρατηγική και το συνέδριο δεν έχει δώσει καμία κατεύθυνση:

«Δεν είμαστε ακόμα σε θέση ν' ανακοινώσουμε τι ακριβώς θα κάμουμε στις προσεχείς προεδρικές εκλογές. Προβληματίζομαστε, έχοντας υπόψη μας την εμπειρία των προεδρικών εκλογών του 1983. Ο προβληματισμός είναι απαραίτητος για να καταλήξουμε στην καλύτερη δυνατή λύση.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986 Αυτός ο «προβληματισμός» είναι στην πραγματικότητα αμηχανία. Δεν είναι η πρώτη φορά που η πολιτική του ΑΚΕΛ οδήγηθηκε σε αδιέξοδο. Είναι όμως η πρώτη φορά που η βάση του κόμματος είναι τόσο ευαίσθητη πάνω στο θέμα. Είναι αδύνατο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ να παραγνωρίσει το αίσθημα των κομματικών μελών χωρίς να το πληρώσει ακριβώς. Η αντίθεση των συνδεδωμένων στην πολιτική των συμμα-

χιων εκφράστηκε ξανά και ξανά:

«Ο Μιχάλης Παπαπέτρου είπε ότι είναι ορθή η πολιτική των συμμαχιών αλλά δεν μπορεί να γίνει αυτοσκοπός... Δεν είναι δυνατό να γίνει νέα συνεργασία με τον Κυπριανό γιατί θα βλάψει με αλαζονία και περιφρόνηση το ΑΚΕΛ. Το κόμμα να μην αυτοεγκλωβιστεί στο δίλημμα Κληρίδη ή Κυπριανού και να διατηρήσει την αυτοτέλειά-του.»

Χαραυγή 30/11/1986 Ασφαλώς οι δημοσιοεύ-

Χαραυγή 30/11/1986 Η έκφραση των διαφωνιών με τη γραμμή του

«Άξονας πρέπει να είναι η εργατική τάξη και όχι η αναζήτηση κάποιου από την αστική τάξη που να τοποθετηθεί στην εξουσία.»

Μίκης Σιανός «Δημιουργική συζήτηση και προβληματισμός στο ιστορικό 16ο Συνέδριο του ΑΚΕΛ» Χαραυγή 30 Νοεμβρίου 1986

«Δεν είμαστε ακόμα σε θέση ν' ανακοινώσουμε τι ακριβώς θα κάμουμε στις προσεχείς προεδρικές εκλογές. Προβληματίζομαστε, έχοντας υπόψη μας την εμπειρία των προεδρικών εκλογών του 1983. Ο προβληματισμός είναι απαραίτητος για να καταλήξουμε στην καλύτερη δυνατή λύση.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986

Αυτός ο «προβληματισμός» είναι στην πραγματικότητα αμηχανία. Δεν είναι η πρώτη φορά που η πολιτική του ΑΚΕΛ οδήγηθηκε σε αδιέξοδο. Είναι όμως η πρώτη φορά που η βάση του κόμματος είναι τόσο ευαίσθητη πάνω στο θέμα. Είναι αδύνατο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ να παραγνωρίσει το αίσθημα των κομματικών μελών χωρίς να το πληρώσει ακριβώς. Η αντίθεση των συνδεδωμένων στην πολιτική των συμμα-

«Ο Παύλος Δίγκλης ανέφερε ότι η ήττα του Κόμματος στις βουλευτικές εκλογές του 1985 έχει τις ρίζες-της στην αποτυχία της Δημοκρατικής Συνεργασίας ΑΚΕΛ-ΔΗΚΟ. Το Κόμμα, συνήχασε, επιβάλλεται να κάνει συνεργασίες, στην περίπτωση, όμως, της Δημοκρατικής Συνεργασίας διέπραξε λάθος στην επιλογή του Κυπριανού σαν συμμάχου... Οι συνεργασίες-μας δεν πρέπει να γίνονται με καιορασκάπους. Τον Κυπρι-

«Ο Πέτρος Πασιας συμφώνησε ότι κύρια αιτία της ήττας στις βουλευτικές εκλογές ήταν η δεξιά απόκλιση και η συμμόρφωση με τον Συναγερμό. Δεν άγαμε, είπα, απάντηση στο ερώτημα: «Ναι, να φύγει ο Κυπριανός, αλλά ποιος θα τον διαδεχθεί;» Στις επικείμενες εκλογές το Κόμμα πρέπει να δώσει λύση που θα αποκλείει τον Κυπριανό και τον Συναγερμό. Η λύση πρέπει να δώσει έγκαιρα. Η βάση του Κόμματος ανησυχεί.»

Χαραυγή 30/11/1986 «Ο Ανδρέας Παυλιόπουλος είπε ότι δεν είναι ενάντιο της πολιτικής των συμμαχιών που στηρίζεται σε αρχές και με ισάξιους συνεταιρούς. Στη σημερινή κυπριακή πραγματικότητα δεν υπάρχει κανένα κόμμα που να έχει την ίδια τακτική στο Κυπριακό με το δικό-μας κόμμα. Για τις προεδρικές εκλογές να προχωρήσουμε μόνοι-μας με αριστερο υποψήφιο. Έφθασε, είπε, η ώρα το αρχαιότερο κόμμα να προχωρήσει μόνο-του και ο λαός θα το ακολουθήσει.»

Χαραυγή 30/11/1986 «Ο Ανδρέας Παυλιόπουλος είπε ότι δεν είναι ενάντιο της πολιτικής των συμμαχιών που στηρίζεται σε αρχές και με ισάξιους συνεταιρούς. Στη σημερινή κυπριακή πραγματικότητα δεν υπάρχει κανένα κόμμα που να έχει την ίδια τακτική στο Κυπριακό με το δικό-μας κόμμα. Για τις προεδρικές εκλογές να προχωρήσουμε μόνοι-μας με αριστερο υποψήφιο. Έφθασε, είπε, η ώρα το αρχαιότερο κόμμα να προχωρήσει μόνο-του και ο λαός θα το ακολουθήσει.»

Χαραυγή 30/11/1986 Αυτές οι θέσεις είναι

αυτο τον γνωρίζουμε από πριν. Τον Μάιο 1980 η Κ.Ε. του ΑΚΕΛ διαπίστωσε ότι ο Κυπριανός δεν πιστεύει στην αποδεκτή γραμμή λύσης του Κυπριακού και την ομοσπονδία. Όμως, το Κόμμα μετά παράβλεψε τις εκτιμήσεις-του... Στον δεύτερο γύρο των επικείμενων εκλογών δεν πρέπει να έχουμε Κυπριανό ή Κληρίδη. Να αγωνισθούμε να είναι ο δικός-μας υποψήφιος»

Χωρίς όμως το θεωρητικό υπόβαθρο που να ενώνει την κριτική στη συγκεκριμένη περίπτωση με τη γενικότερη πολιτική του κόμματος, η κριτική μένει χωρίς σοβάρη απήχηση. Όμως δεν έλειψαν και οι προσπάθειες θεωρητικής

«Καθήκον όλων-μας είναι να επεξεργαστούμε και να εφαρμόσουμε σωστά στην πράξη μια εμπλουτισμένη από την πείρα-μας πολιτική συμμαχιών που θα εξημερεί τα συμφέροντα του λαού και της απελευθερωτικής - του υπόθεσης.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο» Χαραυγή 27 Νοεμβρίου 1986

Μέσα στο συνέδριο, κάθε αντίθετη γνώμη φυ-

«Δεν είμαστε ακόμα σε θέση ν' ανακοινώσουμε τι ακριβώς θα κάμουμε στις προσεχείς προεδρικές εκλογές. Προβληματίζομαστε, έχοντας υπόψη μας την εμπειρία των εκλογών του 1983. Ο προβληματισμός είναι απαραίτητος για να καταλήξουμε στην καλύτερη δυνατή λύση.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο» Χαραυγή 27 Νοεμβρίου 1986

«Μίλησε στη συνέχεια (ο Μίκης Σιανός) για το θέμα των συμμαχιών και παρατήρησε ότι άξονας πρέπει να είναι η εργατική τάξη και όχι η αναζήτηση κάποιου από την αστική τάξη που να τοποθετηθεί στην εξουσία.»

Χαραυγή 30/11/1986

«Ο Λάκης Πυθάρης... αναφέρθηκε στα αίτια της υποχώρησης του ΑΚΕΛ στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές... και εξέφρασε την άποψη πως η κύρια αιτία του προβλήματος είναι η τοποθέτηση του στόχου του Κόμματος, δηλ. του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας, στο απύρματο μέλλον, ενώ σαν πρώτος μπάιινε ο απελευθερωτικός αντιιμπεριαλιστικός αγώνας. Ο Λ. Πυθάρης είπε, ακολούθως, ότι η απόφαση αυτή, δηλ. ότι ο αγώνας - μας είναι απελευθερωτικός - αντιιμπεριαλιστικός είναι μεν σωστή, αλλά «χωρίς βάθος», γιατί αποσυνδέθηκε από τον κύριο προσανατολισμό... Καταλήγοντας ο Λ. Π. εισήγηθηκε να διεκδικήσει το ΑΚΕΛ την εξουσία για να το δώσει η ευκαιρία να προβάλει το πρόγραμμά-του, να παλαίψει γι' αυτό και ν' ανεβάσει τη δύναμή-του.»

Χαραυγή 30/11/1986 «Ο Χριστόφορος Ιωαννίδης... εξήρε, επίσης, την ανάγκη των πολιτικών συμμαχιών, μίλησε για την ανάγκη ενότητας, εκ των κάτω και καταλήγοντας, συμβολή-ησε σπύρως που μίλησαν για παραμέληση της εσωκομματικής δημοκρατίας.»

Χαραυγή 30/11/1986 Και στην απάντηση - του ο Ε. Παπαϊωάννου δεν άφησε καμία αμφιβολία για τις επιθετικές διαθέσεις της ηγεσίας:

«Θεωρώ το κεφάλαιο στην Έκθεση Δράσης που ανα-

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986 Παρ' όλα αυτά, η πίεση για ανανέωση ανάγκασε την ηγεσία του ΑΚΕΛ στην προώθηση κάποιων σχετικών νέων ανθρωπίνων. Είναι όμως φανερό πως πρόκειται για κομματικές μόνο αλλαγές: νέα στελέχη όπως τον Δ. Χριστόφια, που φιμολογείται πως προωθείται για τη θέση του Γενικού Γραμματέα, ή τον Ν. Κατσιορίδη που προωθείται στη «Χαραυγή» δεν έχουν τίποτε καινούριο να προσφέρουν. Πρόκειται για νέους γραφειοκράτες χωρίς οραματισμούς και χωρίς φαντασία. Αν δεν κανείς τις παρεμβάσεις του στο συνέ-

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986 Παρ' όλα αυτά, η πίεση για ανανέωση ανάγκασε την ηγεσία του ΑΚΕΛ στην προώθηση κάποιων σχετικών νέων ανθρωπίνων. Είναι όμως φανερό πως πρόκειται για κομματικές μόνο αλλαγές: νέα στελέχη όπως τον Δ. Χριστόφια, που φιμολογείται πως προωθείται για τη θέση του Γενικού Γραμματέα, ή τον Ν. Κατσιορίδη που προωθείται στη «Χαραυγή» δεν έχουν τίποτε καινούριο να προσφέρουν. Πρόκειται για νέους γραφειοκράτες χωρίς οραματισμούς και χωρίς φαντασία. Αν δεν κανείς τις παρεμβάσεις του στο συνέ-

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986 Παρ' όλα αυτά, η πίεση για ανανέωση ανάγκασε την ηγεσία του ΑΚΕΛ στην προώθηση κάποιων σχετικών νέων ανθρωπίνων. Είναι όμως φανερό πως πρόκειται για κομματικές μόνο αλλαγές: νέα στελέχη όπως τον Δ. Χριστόφια, που φιμολογείται πως προωθείται για τη θέση του Γενικού Γραμματέα, ή τον Ν. Κατσιορίδη που προωθείται στη «Χαραυγή» δεν έχουν τίποτε καινούριο να προσφέρουν. Πρόκειται για νέους γραφειοκράτες χωρίς οραματισμούς και χωρίς φαντασία. Αν δεν κανείς τις παρεμβάσεις του στο συνέ-

Ε. Παπαϊωάννου: «... να εφαρμόσουμε σωστά... πολιτική συμμαχιών...»(11)

«Καθήκον όλων-μας είναι να επεξεργαστούμε και να εφαρμόσουμε σωστά στην πράξη μια εμπλουτισμένη από την πείρα-μας πολιτική συμμαχιών που θα εξημερεί τα συμφέροντα του λαού και της απελευθερωτικής - του υπόθεσης.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο» Χαραυγή 27 Νοεμβρίου 1986

Μέσα στο συνέδριο, κάθε αντίθετη γνώμη φυ-

«Δεν είμαστε ακόμα σε θέση ν' ανακοινώσουμε τι ακριβώς θα κάμουμε στις προσεχείς προεδρικές εκλογές. Προβληματίζομαστε, έχοντας υπόψη μας την εμπειρία των εκλογών του 1983. Ο προβληματισμός είναι απαραίτητος για να καταλήξουμε στην καλύτερη δυνατή λύση.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986

«Μίλησε στη συνέχεια (ο Μίκης Σιανός) για το θέμα των συμμαχιών και παρατήρησε ότι άξονας πρέπει να είναι η εργατική τάξη και όχι η αναζήτηση κάποιου από την αστική τάξη που να τοποθετηθεί στην εξουσία.»

Χωρίς όμως το θεωρητικό υπόβαθρο που να ενώνει την κριτική στη συγκεκριμένη περίπτωση με τη γενικότερη πολιτική του κόμματος, η κριτική μένει χωρίς σοβάρη απήχηση. Όμως δεν έλειψαν και οι προσπάθειες θεωρητικής

«Καθήκον όλων-μας είναι να επεξεργαστούμε και να εφαρμόσουμε σωστά στην πράξη μια εμπλουτισμένη από την πείρα-μας πολιτική συμμαχιών που θα εξημερεί τα συμφέροντα του λαού και της απελευθερωτικής - του υπόθεσης.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο» Χαραυγή 27/11/1986

Μέσα στο συνέδριο, κάθε αντίθετη γνώμη φυ-

«Δεν είμαστε ακόμα σε θέση ν' ανακοινώσουμε τι ακριβώς θα κάμουμε στις προσεχείς προεδρικές εκλογές. Προβληματίζομαστε, έχοντας υπόψη μας την εμπειρία των εκλογών του 1983. Ο προβληματισμός είναι απαραίτητος για να καταλήξουμε στην καλύτερη δυνατή λύση.»

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986

Αυτός ο «προβληματισμός» είναι στην πραγματικότητα αμηχανία. Δεν είναι η πρώτη φορά που η πολιτική του ΑΚΕΛ οδήγηθηκε σε αδιέξοδο. Είναι όμως η πρώτη φορά που η βάση του κόμματος είναι τόσο ευαίσθητη πάνω στο θέμα. Είναι αδύνατο για την ηγεσία του ΑΚΕΛ να παραγνωρίσει το αίσθημα των κομματικών μελών χωρίς να το πληρώσει ακριβώς. Η αντίθεση των συνδεδωμένων στην πολιτική των συμμα-

Ε. Παπαϊωάννου: «... να εφαρμόσουμε σωστά... πολιτική συμμαχιών...»(11)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ Η ΠΕΟ

με αφορμή αποφάσεις του Γ.Σ.

Σε μια περίοδο που η χρεωκοπία του παγκόσμιου και του κυπριακού καπιταλισμού παίρνει ολοένα και πιο οξύ χαρακτήρα, η ηγεσία της ΠΕΟ επιμένει να βλέπει τη λύση των προβλημάτων της κυπριακής οικονομίας μέσα από τη σωστή διαχείριση του κυπριακού καπιταλισμού. Συνδέει την τύχη των εργαζομένων με την τύχη του καπιταλισμού και ονειρεύεται για τη λύση των οικονομικών προβλημάτων τη συνεργασία όλων των κοινωνικών τάξεων, εκείνων που το μόνο τους «κοινό» είναι τα αντίθετα συμφέροντα!

Αν σχολιάσουμε εδώ τις θέσεις και τις απόψεις της ΠΕΟ σχετικά με την κατάσταση της κυπριακής οικονομίας και τους τρόπους που προτείνει για επίλυση των προβλημάτων της - ιδιαίτερα σε σχέση με τα συμφέροντα των εργαζομένων - είναι γιατί η ΠΕΟ είναι η κύρια μαζική συνδικαλιστική οργάνωση. Είναι η οργάνωση στην οποία στρέφει το βλέμμα του το εργατικό κίνημα περιμένοντας να βρει μια αγωνιστική διέξοδο, μπροστα στις επιθετικές των αστών οι οποίοι μέσα από τα αδιέξο-

αυτο και το κράτος τους. Η αναθέρμανση της οικονομίας, η επιτάχυνση των ρυθμών ανάπτυξης είναι βασικές προϋποθέσεις για να βγάλουν οι αστοί κέρδη. Δεν χρειάζονται την ΠΕΟ να τους συμβουλέψει ότι θα πρέπει να πετύχουν ανάπτυξη.

Αν δεν το καταφέρνουν αυτο σήμερα, οι κύριοι αστοί και γενικότερα οι αστοί του πλανήτη ολόκληρου, δεν είναι γιατί δεν το θέλουν, ούτε γιατί ζαφνικά έγιναν όλοι ανικανοί. Το πρόβλημα βρίσκεται

«Αραγε αυτο εννοει η ηγεσία της ΠΕΟ όταν μιλά για «υπευθυνότητα» όσον αφορά τις εργατικές διεκδικήσεις;»

Η πολιτική της συνεργασίας των τάξεων, για ανοικοδόμηση του κυπριακού καπιταλισμού σαν η βάση πάνω στην οποία πρέπει να στηρίζονται τα αιτήματα και η αύξηση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, μπορούσε στον παρελθόν να συγκαταλέγεται στην αντιδραστική-της φύση με το να έχει κάποιες ικανοποιητικά αποτελέσματα.

Η συνέχιση όμως μιας τέτοιας πολιτικής σε μια περίοδο όπου ο παγκόσμιος και ο κυπριακός καπιταλισμός μπαίνουν σ' όλο και μεγαλύτερα αδιέξοδα όχι μόνο δεν θα συμβάλει στην αύξηση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, αλλά θα αποδειχθεί καταστροφική για ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Η αλλαγή της στάσης και της πολιτικής της ΠΕΟ είναι άμεση αναγκαιότητα.

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986

«Εισηγητική ομιλία του Γ.Γ. του ΑΚΕΛ Ε. Παπαϊωάννου στο 16ο Συνέδριο Χαραυγή 27/11/1986

Ε. Παπαϊωάννου: «... να εφαρμόσουμε σωστά... πολιτική συμμαχιών...»(11)

Στις 23 Ιούλη '86 οι Τ/Κύπριοι εργαζόμενοι με μια μεγαλειώδη συγκέντρωση - διαδήλωση έκφρασαν την αντίθεση τους στα οικονομικά μέτρα που επέβαλε ο Οζάλ στον βορρα

ΚΥΠΡΟΣ '86

ΑΛΛΑΓΜΕΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΑΞΙΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

διαστάσεις ξεπερνώντας για πρώτη φορά φέτος το 4% με τάση αύξησης της μέσα στους επόμενους μήνες.

ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ-ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Οι αστοι εκτιμώντας και οι ίδιοι που οδηγείται η οικονομία τους, βλέπουν ξανά (όπως και την περίοδο 74-77) τη λύση των προβλημάτων μέσα από το κτύπημα του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Η αποκοπή του Τιμάριθμου βλέπεται σαν μια πρώτη αναγκαιότητα που θα τους έδινε κάποια περιθώρια

Το εργατικό κίνημα έχοντας συνείδηση της ανικανότητας των αστων να λύσουν το εθνικό και ταυτόχρονα να τους βλέπει να επιτίθενται ενάντια στο βιοτικό του επίπεδο, είδε τις δημοτικές εκλογές σαν μια μοναδική ευκαιρία για να δώσει τη μάχη.

Παρά το ότι οι δύο ηγεσίες ΑΚΕΛ - ΕΔΕΚ πεισματικά με τον εκκλησιαστικό σκεταρισμό τους κρατούσαν διασπασμένες τις γραμμές της Αριστερας, εντούτοις η βάση των δυο κομμάτων και κύρια της ΕΔΕΚ βρήκε το δρόμο για

Ποτε μια χρονία δεν είναι ίδια όπως η προηγούμενη της, έστω και αν φερνει αρκετά έντονα τα σημάδια της. Υπάρχουν όμως χρονικές περιόδους σύντομες ή μακρόχρονες που επιστεγάζουν την πορεία γεγονότων ολόκληρων ιστορικών περιόδων.

Μια τέτοια χρονία επιστέγασμα-σταθμός ίσως θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το 1986 για την πορεία των γεγονότων στην Κύπρο, όπου μια σειρά από μύθοι και ψευδαισθήσεις αρχίζουν να καταρρέουν είτε αυτο αφορα οικονομία ή εθνικό ζήτημα είτε αφορα κόμματα και οργανώσεις.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗ 85 ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΤΑΣ

Τα συνεχη αδιέξοδα στο εθνικό ζήτημα τα τελευταία χρόνια και η συνεχης πτώση στους ρυθμούς ανάπτυξης της οικονομίας με έντονα τα σημάδια της κρίσης να εμφανίζονται στον ορίζοντα, αντανακλάστηκαν με ένα πολύ παραστατικό τρόπο μέσα από τις βουλευτικές εκλογές και κύρια με την κατάρρευση των ψηφών του μεγαλύτερου εργατικού κόμματος του ΑΚΕΛ και την περιστασιακή ανάπτυξη του ΔΗΚΟ. Παράλληλα η μικρή ανάπτυξη που πέτυχε η ΕΔΕΚ έδειξε ταυτόχρονα την γύμνια και ανικανότητα της ηγεσίας να αξιοποιήσει τις τεράστιες ευκαιρίες που παρουσιάζονταν για το κόμμα.

Ήταν φυσικό, η χρόνια αδυναμία για λύση του προβλήματος και η πλήρης στασιμότητα τον τελευταίο χρόνο, να φέρει στην επιφάνεια την πλήρη χρεωκοπία των αστων και της πολιτικής τους αλλά και την έλλειψη πειστικότητας για την πολιτική που ακολουθούν οι ηγεσίες των αριστερων κομμάτων.

Οι μάζες αρχίζουν να αποβάλλουν τις ψευδαισθήσεις τους για την δυνατότητα λύσης και το ενδιαφέρον τους σταθερά να μετατοπίζεται από το εθνικό στο ταξικό επίπεδο και προβλήματα.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η τεράστια ανάπτυξη της περιόδου 76-84 — παρα τη μεγάλη παγκόσμια ύφεση του 79-82 — έκανε πολλούς να πιστεύουν ότι ο κυπριακός καπιταλισμός απόκτησε την ικανότητα να ξεπερνά τις εσωτερικές του αντιφάσεις, να αποφεύγει τις διεθνεις κρίσεις και να πετυχαίνει συνεχη ανάπτυξη.

Βλέποντας όμως τη γενική πορεία της οικονομίας όπως εκφράζεται μέσα από το μέγεθος του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ) μας πείθει για τη συνεχη καθοδική της πορεία. Την περίοδο 1978-81 είχαμε 9,5% ανάπτυξη, το 1982 4,5% και το 1985 3,4%, ενώ για το 1986 παρα τη διεθνη αναμικη, έστω ανάκαμψη που συνεχίζεται η Κύπρος προβλέπεται ότι θα έχει ακόμα περαιτέρω πτώση με ρυθμο γύρω στο 3%.

Ταυτόχρονα σε μια σειρά από τομείς και μεγέθη η κατάσταση αρχίζει να γίνεται τρομερά προβληματική. Οι εξαγωγές είχαν πτώση 20% σε σχέση με το 85, φαινόμενο που επαναλαμβάνεται για δεύτερη συνεχη χρονία. Από την άλλη τα ελλείμματα και τα χρέη συνεχίζουν την ανοδική τους πορεία.

Μοναδικη εξαίρεση και το 86 ο τομέας των υπηρεσιων και κύρια ο τουρισμός που και αυτοσ πετυχαίνει ακόμα ψηλούς ρυθμούς αλλά μειωμένους σε σχέση με προηγούμενα χρόνια.

Βέβαια κανένας αστος δεν αισθάνεται σίγουρος για το μέλλον με βάση την ανάπτυξη σ' αυτό τον τομέα όπου σε κάθε στιγμή μπορεί να καταρρεύσει για εξωτερικούς ή εσωτερικούς παράγοντες. Το πιο σημαντικό όμως, η ανεργία, παίρνει ανησυχητικές

Τα γεγονότα της χρονίας που πέρασε σημάδεψαν το τέλος μιας μακρας περιόδου σταθερότητας.

Το συνεχη αδιέξοδο πάνω στο εθνικό ζήτημα και οι δυσοίονες προβλέψεις για την οικονομική κατάσταση, φέρνουν πάντα το ξεδιπλωμα μιας περιόδου ακόμα μεγαλύτερης αστάθειας και διεργασιων μέσα στο εργατικό κίνημα, όπου πιο μόνιμα και σταθερά θα επαληθεύεται η συνεχης αλλαγή γεγονότων και συνειδησεων.

Με βάση τις αλλαγμένες αντικειμενικές συνθήκες και γεγονότα, η συνείδηση και οι διαθέσεις του εργατικού κινήματος μπορούν να αλλάξουν ραγδαία σε σύντομα χρονικά διαστήματα στο βαθμο που παλιότερα χρειαζόνταν ολόκληρες δεκαετίες.

Τα πρόσφατα γεγονότα σε μια σειρά από χώρες μας δείχνουν περίτρανα την εποχή που ζαυοίγεται μπροστα μας την εποχή της Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

Η Κύπρος δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση. Αργά ή γρήγορα, παρόμοια γεγονότα που συμβαίνουν γύρω μας θα αρχίσουν να συγκλονίζουν και την κυπριακή κοινωνία.

Οι μαρξιστικές ιδέες που για δεκαετίες βρίσκονταν στο περιθώριο τόσο παγκόσμιο όσο και στην Κύπρο, σήμερα αρχίζουν να αποτελούν τη μόνη εναλλακτική προοπτική και διεξοδο.

Η εμπειρία στην Κύπρο των τελευταίων χρόνων αλλά ιδιαίτερα της χρονίας που μας πέρασε μας δείχνει ότι οι ταξικές-μαρξιστικές θέσεις κερδίζουν όλο και μεγαλύτερο έδαφος στην καρδιά του εργατικού κινήματος.

Το '87 μπορεί να γίνει διπλά και τριπλά σημαντικό για τις μαρξιστικές ιδέες με βάση τα γεγονότα που έρχονται γιατί αυτές οι ιδέες θα αντανακλουν τα όνειρα και τις διαθέσεις ακόμα μεγαλύτερων στρωμάτων εργατων και της νεολαίας.

για να διατηρήσουν τα κέρδη τους.

Αφου για χρόνια προηγούμενα, στην αρχη δειλα και στη συνέχεια πιο έντονα, ζητούσαν την αποκοπή του τιμάριθμου, τον Μάρτη του 86 αποφασίζουν να δώσουν την πρώτη τους ανοικτη μάχη.

Η αντίδραση ολόκληρου του εργατικού κινήματος ήταν άμεση και αποφασιστική.

Για πρώτη φορά στην ιστορία των ταξικών αγώνων στην Κύπρο μπαίνει το ζήτημα της Γενικής Απεργίας.

Μπροστα στην τεράστια δύναμη του εργατικού κινήματος — που η κήρυξη της γενικής απεργίας έφερε στην επιφάνεια σ' ολη της τη μεγαλοπρέπεια οι αστοι κάνουν τακτική υποχώρηση για να προετοιμάσουν καλύτερα τις δυνάμεις τους για τον ταξικό πόλεμο που συνεχίζεται.

Η κήρυξη έστω της Γενικής Απεργίας εμπλούτισε τη συνείδηση του εργατικού κινήματος για τη δύναμη του και το προειδοποίησε για τις πιο μεγάλες μάχες που έρχονται.

ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ

Με φόντο τις βουλευτικές την πλήρη χρεωκοπία και στασιμότητα στο εθνικό, την οικονομική κατάσταση και προβλήματα όπως εκδηλώθηκαν με το ζήτημα για τον τιμάρθμο το εργατικό κίνημα καλείται να δώσει τη μάχη των δημοτικών. Ήταν μια σημαντική ευκαιρία οι δημοτικές να δώσει ενωμένο το εργατικό κίνημα τη μάχη ενάντια στη δεξιά με ενότητα των κομμάτων ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ στη βάση ενός προγράμματος δράσης.

να δώσει τη μάχη απο κοινο.

Τα αποτελέσματα των δημοτικών ήταν τελικά θρήμβος για το εργατικό κίνημα όπου έδειξε την ωριμότητα και τη διάθεση του να παλαίψει ενωμένο ενάντια στη δεξιά, μαστιγώνοντας με τον πιο σκληρο τρόπο την ηγεσία του που το θέλει διασπασμένο και αδύναμο να πετύχει νίκες ενάντια στη συνασπισμένη δεξιά.

ΣΥΝΘΕΑΡΙΟ ΑΚΕΛ

Ήταν φυσικό — με βάση τις τεράστιες εμπειρίες που κέρδισε το εργατικό κίνημα και κύρια η βάση του ΑΚΕΛ μέσα από τις αλλαγμένες συνθήκες και γεγονότα — το συνέδριο του κόμματος να εξελιχτε στο πιο παραγμένο και προβληματισμένο των τελευταίων τουλάχιστο 25 χρόνων.

Παρά το ότι το συνέδριο προετοιμάστηκε πολύ προσεκτικά εντούτοις δεν ήταν δυνατό να εμποδίσει την έκφραση αντιπολιτευτικών τάσεων και κύρια ενάντια στην πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά. Αντιπολιτευτικές θέσεις που αντανακλούσαν τις διαθέσεις πλατειων στρωμάτων κύρια εργατων και νεολαίων.

Η νίκη που τελικά πέτυχε η ηγεσία στο συνέδριο και η επαναβεβαίωση της πολιτικής των συνεργασιων με τη δεξιά δεν σημαίνουν τίποτα άλλο παρα μόνο ότι αυτή η ηγεσία με τα δόντια προετοιμάζει το έδαφος για ακόμα πιο μεγάλες ήττες του πρώτου εργατικού κόμματος της Κύπρου και του πιο ισχυρου ίσως κομμουνιστικού κόμματος στον δυτικό κόσμο, κάνοντας τη νίκη των δημοτικών απλα μια ανάπαυ-

λα στην πορεία κατάρρευσης που ξεκίνησε τον Δεκέβρη του '85.

ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ

Οι άθλιες οικονομικές συνθήκες που ζουν οι Τ/Κ εδώ και χρόνια είχε σαν αποτέλεσμα τη ριζοσπαστικοποίηση των μαζων και το σπάσιμο των ψευδαισθήσεων για το πρόσωπο που το αστικό καθεστως Ντενκτας προσπαθούσε να συντηρήσει.

Η πολιτική του διαχωρισμού, άρχισε να ξεκαθαρίζει στα μυαλα του Τ/Κ εργατικού κινήματος, σαν μια αναγκαιότητα των Τ/Κ αστων για διατήρηση της εκμετάλλευσης και διαφύλαξης των κερδων και προνομίων τους απο το συναγωνισμό των Ε/Κ αστων.

Οι εντεινόμενοι ταξικοί αγώνες

Η ιστορία παγκόσμια του εργατικού κινήματος μας δείχνει την τεράστια εμπιστοσύνη και πεθαρχία προς τις οργανώσεις και ηγεσίες του.

Το Κυπριακό εργατικό κίνημα για δεκαετίες έδειξε την προσήλωση προς τις οργανώσεις του (κύρια προς το ΑΚΕΛ) παρα την έλλειψη ταξικής πολιτικής και προοπτικής για εξουσία, παρα το ότι για ολόκληρες δεκαετίες η πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά ήταν μόνιμο φαινόμενο.

Έστω και αν αυτές οι συνεργασίες και οι διαιώνσεις της εξουσίας της αστικής τάξης και του καπιταλισμου στην Κύπρο στοίχισαν στο εργατικό κίνημα τεράστιες θυσίες και εκατόμβες νεκρων μέσα απο το πρακικόκομμα και τον πόλεμο. Έστω και αν αυτή η εξουσία και τα συμφέροντα των αστων κρατων την Κύπρο μοιρασμένη και το εργατικό κίνημα διασπασμένο. Ήταν ανάγκη όμως το εργατικό κίνημα να περάσει αυτές τις εμπειρίες για να βγάλει τα απαραίτητα συμπεράσματα για τις ηγεσίες και την πολιτική τους.

Οι τελευταίες βουλευτικές έδειξαν ότι το εργατικό κίνημα δεν είναι διατεθειμένο να ανεκτε αποβλημάτα την συνέχιση της ίδιας πολιτικής. Για πρώτη φορά σπάει την προσήλωση και πεθαρχία του κύρια προς το μεγαλύτερο εργατικό κόμμα (ΑΚΕΛ).

Η κήρυξη της γενικής απεργίας έδειξε την δύναμη του σε αριθμούς, οργανωση και ειδικό βάρος στην κοινωνία.

Οι δημοτικές έδειξαν την τεράστια ωριμότητα της εργατικής τάξης. Εκεί που δίνεται μια ταξική προοπτική μακριά απο συνεργασίες με τη δεξιά, αλλά ενάντια της, ξεβει να παλέει και να κερδίζει.

Σίγουρα έχουμε σήμερα ένα εργατικό κίνημα με πολύ πιο ανεβασμένη συνείδηση, οπλισμένο με τεράστιες εμπειρίες και πιο λίγες ψευδαισθήσεις για το σύστημα και τις ικανότητες του αλλά και για τις ηγεσίες του.

στο βορρα με αποκορύφωμα τη γενική απεργία στις 23 του Ιούλη ενάντια στα μέτρα λιτότητας του Οζάλ δείχνουν την ωριμότητα των Τ/Κ εργαζομένων στο να εντοπίσουν τους πραγματικούς εχθρους των συμφερόντων τους.

Ταυτόχρονα η τάση για ενότητα με τους Ε/Κ όλο και μεγαλώνει, έστω και αν στην έλλειψη ταξικής διεθιστικής πολιτικής απο μέρους των ηγεσιων

των εργατικών κομμάτων και οργανώσεων αυτή η τάση εκδηλώνεται με ένα αφηρημένο και συγχισμένο χαρακτήρα.

Η ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

Όπως συμβαίνει και πάνω σε παγκόσμιο επίπεδο, έτσι και στην Κύπρο, η εξάντληση των περιθωριων ανάπτυξης του συστήματος και η αδυναμία-του να λύσει τα διάφορα προβλήματα της κοινωνίας είχε σαν αποτέλεσμα να αρχίσει η διαδικασία της κατάρρευσης της εμπιστοσύνης των μαζων προς το σύστημα και τους εκπροσώπους του.

Η χρεωκοπία πάνω στο εθνικό δεν ήταν αρκετή απο μόνη της για να αλλάξει τη συνείδηση των μαζων. Το ότι οι αστοι καταφέρνουν να παρουσιάζον-

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Μάιος '86 Τεύχος 20 ο. Αρ. Φύλλου 188

ΚΑΝΕΝΑ ΔΗΜΟΣΤΗ ΔΕΞΙΑ!

Η εργατική τάξη ζητά Σοβιέτ και Δημόκρατες που να είναι προσηλωμένα στα δικαιώματα των εργαζομένων. Τα σημερινά δημοκρατικά αποτελούν σε μεγάλο βαθμό διακοσμητικά στοιχεία. Οι Δέμοι πρέπει να περάσουν στα χέρια των εργαζομένων κομμουνιστών. Μόνο έτσι μπορεί να προηθεί μια φιλόδοξη πολιτική. Πάρα τα ανεξορκισμένα κλύα απο πολλές κυβερνητικές επιστημονικές, χροσθήματα των πολιτών, οι διαδηλώσεις και η απειλή της εξέλιξης στο βιοτικό επίπεδο των μαζων.

Οι παρασπασμένες βουλευτικές εκλογές: και αν συνέτεια, να πραγματοποιηθεί μια αποφασιστική επίθεση της εργατικής τάξης στο βιοτικό επίπεδο των μαζων.

Το ΑΚΕΛ, ειδικά η νεολαία, πρέπει να μπει αποφασιστικά στη μάχη. Αφήνοντας κατά μέρος τις μεθόδους της διαδοχικής παραμερής. Έτσι θα είναι δυνατό να κερδίσει.

Ο κύριος τίτλος της Σοσ. Έκφρασης πριν τις δημοτικές εκλογές θα μπορούσε να γίνει πραγματικότητα αν τα δυο αριστερα κόμματα έδιναν ενωμένα τη μάχη των εκλογων

Οι μάζες παραμένουν στα κόμματα και οργανώσεις που έκτισαν με κόπους και θυσίες δεκαετιων. Προσπαθουν να τα μεταμορφώσουν και να τα κάθουν όργανα πάλης για να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε επίθεση ενάντια τους, για να γίνουν όργανα καθοδήγησης και συντονισμού του αγώνα για εξουσία.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες οι μαρξιστικές ιδέες αναπόφευκτα κερδίζουν έδαφος πρώτα στα πιο αγωνιστικά και προβληματισμένα στοιχεία και κατ' επέκταση με το βάθαιμα των αδιεξόδων σε όλο και πιο πλατεία στρώματα.

Απο μέρους της Αριστερης Πτέρυγας, η συνηψη μέχρι σήμερα υποστήριξη του Σοσιαλιστικού Κόμματος και οι συνεχεις καμπανίες υποστήριξης σε κάθε μάχη που έδινε, προβάλλοντας ταυτόχρονα ένα Σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα έπρεπε να υιοθετηθεί απο την ηγεσία, ήταν που έδωσε την τεράστια εκτίμηση και επιρροή μέσα στη βάση του κόμματος.

Αυτη η επιρροη των ιδεων και των θέσεων που εκφράζει η Αριστερη Πτέρυγα αντανακλάστηκε στις δημοτικές όπου το σύνθημα για ενότητα στη δράση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ για «ΚΑΝΕΝΑ ΔΗΜΟΣΤΗ ΔΕΞΙΑ!» βρήκε ανταπόκριση και έκφρασε τεράστια στρώματα της βάσης του κόμματος.

Είναι ο συνεχης αγώνας εδώ και χρόνια για το κτίσιμο του ενιαίου μετώπου της Αριστερας που σήμερα μπροστα στις επιθέσεις των αστων βρίσκει όλο και μεγαλύτερη απήχηση σε πλατεία στρώματα εργαζομένων.

Δεν είναι τυχαία η επιρροη και η εκτίμηση που κέρδισε η Αριστερη Πτέρυγα σε περιόδους και αγώνες των εργατων στον Αμιαντο, Υπόδηση, Τιμάρθμο και πιο πολύ στους οικοδο-

μους, Τσιμέντα, Λιπάσματα, ALFA Shoes κλπ.

Αυτη η επιρροη και εκτίμηση κερδίσθηκε στη βάση της αγωνιστικής συμπαράστασης και στη αγωνιστικών θέσεων και προγράμματος που λαμβάνουν ξεκάθαρα υπόψη τα ταξικά συμφέροντα των εργατων και δίνουν προοπτική στα αδιέξοδα που τους ρίχνει το σύστημα και η πολιτική των ηγετων τους.

Οι βρώμικες επιθέσεις που δέκτηκε η Αριστερη Πτέρυγα απο τη γραφειοκρατία του κόμματος στις Βουλευτικές και δημοτικές εκλογές ριχνοντας ακόμα και το αστυνομικό σώμα ενάντια μας (καμπάνια μας για εκλογη Αριστερου προέδρου της Βουλής) είναι και αυτο ένα μέτρο που δείχνει το μέγεθος της αγωνίας των γραφειοκρατων για τη δύναμη των ιδεων μας.

Ακόμα η πλήρης χρεωκοπία στο εθνικό τη χρονία που μας πέρασε και οι διαθέσεις που αναπτύσσονται στις μάζες των δυο κοινοτήτων βγάδει εντονότερα στην επιφάνεια την πειστικότητα της ταξικής προοπτικής για λύση του προβλήματος με κύρια αιχμη δράση το κτίσιμο του κοινου μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. 1986: Χρόνος ασταθής, εντόνων διεργασιων και μαζικών μετακινήσεων.

Χρόνος που σημαδεύει την αλλαγμένη συνείδηση του εργατικού κινήματος με βάση μακρόχρονες αλλά και σημαντικές πρόσφατες εμπειρίες.

Χρόνος ενωτικός για το ξεδιπλωμα των μαρξιστικών ιδεων και που ταυτόχρονα βάλλει τις βάσεις για τον θρίαμβο τους στα επόμενα χρόνια.

Μάζος

Η απεργία στην υπόδηση ήταν η πρώτη σημαντική μπροστα στην αδιαλλαξία των εργοδωτων να ανανεώσουν τις συμβάσεις

Όχι στη λιτότητα: Πετροβολητο στο Ρίο, θα μπορούσε να ήταν οποιοδήποτε στα κόκμο

Πτώση στο βιοτικό επίπεδο των μαζών, ανεργία, χτυπήματα ενάντια στα κεκτημένα της εργατικής τάξης, πείνα, εξαθλίωση - πόλεμοι, σφαγές, επαναστάσεις κι αντεπαναστάσεις χάραξαν το 1986 όπως και κάθε καινούργιο χρόνο της εποχής της σήψης του καπιταλισμού.

Αυτό που ίσως ξεχώρισε το 1986 από προηγούμενα χρόνια ήταν η παγκοσμιότητα αυτών των γεγονότων. Βέβαια αυτό δεν είναι νέο φαινόμενο όπως και δεν είναι νέο φαινόμενο η μετατροπή ολόκληρου του κόσμου σε μια αδιαίρετη οικονομία μέσα από την ανάπτυξη της τεχνολογίας, πράγμα που αποτελεί και το υπόβαθρο της ταυτόχρονης εξέλιξης των γεγονότων στον πλανήτη μας.

Ήταν αρκετοί όμως ένα «μικρο» τοπικό ατύχημα για να γίνει αυτή η αλήθεια συνείδηση και στον τελευταίο κάτοικο της γης. Το πυρηνικό δυστύχημα στο Τσέρνομπιλ έδειξε σ' όλους πως η σύγχρονη τεχνολογία δεν σημαίνει απλά άμεση μεταφορά εμπορευμάτων, πληροφοριών και κάθε λογής αγαθών από μια χώρα σε άλλη. Ακόμα περισσότερο σημαίνει πως και οι καταστροφές είναι παγκόσμιες όπως παγκόσμια θάνατοι κι η καταστροφή από ένα πυρηνικό πόλεμο. Η παγκοσμιότητα των γεγονότων φάνηκε ακόμα κι από τα πανομοιότυπα αντεργατικά μέτρα λιτότητας που πάρθηκαν μέσα στο 1986 από κάθε λογής κυβερνήσεις είτε δεξιές αντιδραστικές (Βρετανία, Γαλλία, Αμερική) είτε «σοσιαλιστικές» (Ελλάδα, Ισπανία, Σουηδία) είτε «κομμουνιστικές» (Γιουγκοσλαβία, Ουγγαρία). Δεν είναι λοιπόν οι κυβερνήσεις που παίρνουν αποφάσεις για την οικονομία αλλά η οικονομία που παίρνει τις αποφάσεις εκ μέρους των κυβερνήσεων.

Όπως, όμως, παγκόσμια ήταν η κρίση και τα χτυπήματα το ίδιο παγκόσμια είναι και η αντίδραση των μαζών. Επιβεβαιώθηκε πανηγυρική το 1986 η μεγαλειώδης και πρωτοφανής κινητοποίηση εκατομμυρίων νέων φοιτητών, μαθητών και εργατών μετά τη φοιτητική έκρηξη στη Γαλλία. Αυτές οι κινητοποιήσεις έδειξαν πως η λύση στα προβλήματα που έχει φορτώσει ο καπιταλισμός στις πλάτες των λαών της γης θάνατοι ΚΙ ΑΥΤΗ ΠΙΑΓΚΟΣΜΙΑ. Το κάλεσμα του κομμουνιστικού Μανιφέστου των Μαρξ-Ένγκελς «προλετάριοι όλων των χωρών ενωθείτε» άνκαι σχεδόν 140 χρόνων, μετατρέπεται ξανά στο πιο επίκαιρο σύνθημα του καιρού μας.

Η ψευτοανάκαμψη συνεχίζεται - Το ίδιο κι η φτώχεια

Το 1986 ήταν ο τέταρτος χρόνος οικονομικής «ανάκαμψης» για τον καπιταλισμό. Αυτή η ανάκαμψη έχει σημειώσει ρεκόρ χρονικής διάρκειας, έχοντας ξεπεράσει αρκετά το μέσο όρο των προηγούμενων ανακάμψεων που ήταν 33 μήνες.

Περισσότεροι μήνες «ανάκαμψης» όμως δεν σημαίνουν και περισσότερα ωφέληματα για τους εργαζόμενους. Η ανάκαμψη που ξεκίνησε μετά το χειμώνα του 82 — το κορύφωμα της ύφεσης του 79-82 — δεν βασίστηκε στην επέκταση των βιομηχανικών επενδύσεων και της παραγωγής αλλά πάνω στις δαπάνες για εξοπλισμούς και στη χειροτέρευση των όρων εμπορίας για τον 3ο κόσμο.

Η «ανάκαμψη» αυτή χαρακτηρίζεται από διατήρηση της ανεργίας σε ψηλά επίπεδα, πτώση μισθών και γενικά του βιοτικού επιπέδου και καταστροφική κρίση για τον 3ο κόσμο.

Ατμομηχανή αυτής της ανάκαμψης ήταν οι Η.Π.Α. — η πιο ισχυρή καπιταλιστική οικονομία που τράβηξε μαζί της τις υπόλοιπες οικονομίες. Οι εξοπλισμοί του Ρήγκαν έφτασαν τα 400 δισ. δολάρια το χρόνο (1 τρισεκατομμύριο κάθε 15 μήνες παγκόσμια) και σύμφωνα με μερικούς αναλυτές οι εξοπλισμοί εξήγγιζαν το 1% της ανάκαμψης (το 1986 η αύξηση του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος - Α.Ε.Π. - που χρησιμοποιείται σαν μέτρο ανάπτυξης — αναμένεται να φτάσει το 2-3%).

Το υπόλοιπο 1% εξήγγιζε από τους δυσμενείς όρους εμπορίου για τον 3ο κόσμο. Η πτώση στις τιμές του πετρελαίου και των άλλων πρώτων υλών όπως και των τροφίμων που παράγουν αυτές οι χάρες συνεπάγεται απώλεια 100 δισ. δολάρια περίπου το χρόνο. Αυτό σε συνδυασμό με τα ψηλά επιτόκια και με το χρέος του 3ου κόσμου να φτάνει το 1 τρισεκ. δισ. — σημαίνει ένα παγματικό εφιάλτη για τις υπανάπτυκτες χώρες.

Στο μεταξύ η φτώχεια του 3ου κόσμου αναπόφευκτα μενώνεται παρα πέρα τη διεθνή αγορά υπονομιώνοντας τη βιομηχανία των αναπτυσσόμενων χωρών και προσηγορίζοντας μια βαθειά ύφεση στο μέλλον.

Κατά το 1986 συνεχίστηκε η υπονόμευση της Αμερικάνικης οικονομίας σαν αποτέλεσμα της ψευτοανάκαμψης. Το δολ-

λάριο υποτιμήθηκε 30-40%, το εμπορικό έλλειμμα έφτασε τα 175 δισ. (από 42 δισ. το 1982) και το δημοσιονομικό έλλειμμα τα 220 δισ. (79 δισ. το 1981).

Μέχρι το 1981 οι Η.Π.Α. ήταν ο μεγαλύτερος δανειστής του κόσμου — της χροστούσαν 140 δισ. περισσότερα απ' όσα χροστούσε. Το 1986 έγινε ο μεγαλύτερος χροστούς της κούμμο - χροστούσε 250 δισ. περισσότερα απ' όσα της χροστούσαν, ποσο που θα μεγαλώνει κατά 150 δισ. κάθε χρόνο.

Η μεγάλη οικονομική άθιση που έδωσε η Αμερικανική οικονομία στον παγκόσμιο καπιταλισμό φαίνεται από την τέρσσια αύξηση στις εισαγωγές της τα τελευταία χρόνια (88 δισ. από 1981-85) πράγμα

της ληψης του γνωστού αυτού κραχ. Στις 11 του Σεπτεμβρίου οι τιμές στις μετοχές στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης μειώθηκαν κατά 4,6% σε μια μέρα πράγμα που θύμισε τη «Μαύρη Τρίτη» (29 Οκτώβρη 1929) όταν «χάθηκαν» 11,7% της αξίας των μετοχών σε μια μέρα πανικού που ακολούθηθηκε από τη χειρότερη κρίση στην ιστορία του καπιταλισμού. Η κερδοσκοπία στις μετοχές, στα νομίσματα κι άλλους παρασιτικούς τομείς που γίνεται σήμερα ξεπερνά ίσως και την εποχή πριν το Κραχ το 1929.

Ανεξάρτητα από το αν η επόμενη ύφεση θα φτάσει τα επίπεδα του 1929 το γεγονός παραμένει πως οι αντιφάσεις συσσωρεύονται με τρόπο που όσο καθυστερεί η ύφεση

τη ανωτάτων στελεχών της ίδιας του της κυβέρνησης. Λίγους μήνες αργότερα ο ίδιος αυτός μεγάλος αντικομμουνιστής δέχεται να ανταλλάξει ένα Σοβιετικό κατάσκοπο με τον Ντάνιλοφ.

Η υπόθεση Ιράνγκείτ και οι επιπτώσεις της (μείωση δημοτικότητας Ρήγκαν κατά 21% σε 3 βδομάδες, αλληλοκατηγορίες ανωτέρων αξιωματούχων της κυβέρνησης κλπ) έδειξε πως δεν υπάρχει στις σημερινές συνθήκες κρίσης καμμία σταθερή κυβέρνηση για τον καπιταλισμό, πράγμα εξ άλλου που θα ανακάλυπτε προς το τέλος του χρόνου ο Σιράκ πριν προλάβει καν να χαιρετίσει τη νίκη του πάνω στους σοσιαλιστές.

Τέλος, ένα πολύ ενδεικτικό σύμπτωμα

τόσο βαθύτερη θάνατι.

Ιράνγκείτ κλπ - Το πτώμα που βρωμάει

Χαρακτηριστικό της σήψης του καπιταλισμού παρα την «ανάκαμψη» — είναι το ξέσπασμα ολοένα και περισσότερων σκανδάλων στον καπιταλιστικό κόσμο (Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία) στα οποία ενέχονται τα «υψηλότερα ιστάμενα» πρόσωπα της αστικής κοινωνίας.

Το σκάνδαλο όμως που ξεχωρίζει μέσα στο 1986 είναι χωρίς αμφιβολία οι μυστικές πωλήσεις όπλων στο Ιράν και η χρησιμοποίηση των κερδών για ενίσχυση των αντεπαναστατών Κόντρας της Νικαράγουα.

Ο μεγάλος πόλεμος των τρομοκρατών Ρήγκαν, που τον Απρίλιο έστειλε 18 πολεμικά αεροσκάφη να ισοπεδώσουν την Τρίπολη της Λιβύης, πιστώθηκε να διαπραγματευτεί με τους τρομοκράτες και να τους παρέχει κι όπλα.

Όλα αυτά πίσω από τις πλάτες όχι μόνο του Αμερικάνικου λαού (αυτο πια είναι συνθησιμένο φαινόμενο και όχι μόνο στην Αμερική αλλά και πίσω από την πλά-

της σήψης του Αμερικάνικου καπιταλισμού είναι και ο κυνισμός που διακατέχει τους Αμερικανούς για την πολιτική. Στις εκλογές που έγιναν για συμπλήρωση σημαντικού αριθμού θέσεων στον Κογκρέσο και τη Γερουσία το 67% — 112 εκατομμύρια Αμερικάνοι! — αρνήθηκαν να ψηφίσουν — αρνήθηκαν να διαλέξουν ανάμεσα σε δυο καπιταλιστικά κόμματα που δεν έχουν ουσιαστικές διαφορές.

Έτσι ανοίγεται ένα τεράστιο κενό στην κοινωνία που μόνο η δημιουργία ενός εργατικού κόμματος μπορεί να συμπληρώσει. Το 1986 εντάθηκαν οι πιέσεις από Συνδικαλιστικές οργανώσεις για τη δημιουργία του κόμματος της Αμερικάνικης εργατικής τάξης.

Ανάκαμψη και στις κινητοποιήσεις

Το ότι η ανάκαμψη του 1983-86 δεν έχει τίποτα να κάνει με τη θεαματική καπιταλιστική άνοδο του 1950-74 φαίνεται σίγουρα αν κοιτάξουμε τις γιγαντιαίες κινητοποιήσεις στον αναπτυσσόμενο καπιταλιστικό κόσμο. Ας μη ξεχνούμε ότι η πρωϊκή απεργία των Βρετανών ανθρακωρύχων, η απεργία εκατομμυρίων εργατών με-

Ανάκαμψη με λιτότητα...

τάλλου στη Γερμανία, η Γενική Απεργία στη Δανία και οι σχεδόν Γενικές Απεργίες στο Βέλγιο, Ολλανδία και αλλού, έγιναν στη διάρκεια αυτής της ανάκαμψης.

Η εύθραυστη αυτή ανάκαμψη ενώ δεν δίνει ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο — πράγμα που θα αποκοιμίσει τους εργάτες — αναπτύσσει τη συνείδηση των μαζών (γιατί συνοδεύεται κι όλες κι από χτυπήματα) που κινούνται με μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στη δύναμη τους παρα αν υπήρχε μια βαθειά κρίση με μείωση της παραγωγής κι ανεξέλεγκτη ανεργία που στην αρχή, τουλάχιστο, θα σύγγιζε και θα πάγωνε τους εργαζόμενους.

Το 1986 είδαμε λοιπόν εκατομμύρια εργαζόμενους να απεργούν στην Ευρώπη, την Αμερική, τον Καναδά, την Αυστραλία, την Ιαπωνία.

Τα μέσα μαζικής ενημέρωσης συνέχισαν τη συνωμοσία σιωπής για πολλές απ' αυτές τις κινητοποιήσεις τρέμοντας τη διεθνή τους επίδραση.

Στη Βρετανία κινήθηκαν οι τυπεργάτες (σε πολύμηνες μάχες — που συνεχίζονται — ενάντια στις απολύσεις, θυμίζοντας την απεργία των ανθρακωρύχων) οι δάσκαλοι, οι ταχυδρομικοί, οι σιδηροδρομικοί, οι εργάτες της αυτοκινητοβιομηχανίας κ.ά.

Τους τελευταίους μήνες του 86 απέργησε στην Ιταλία σχεδόν κάθε τμήμα της εργατικής τάξης. Σημειώνουμε τη μεγάλη απεργία των εργατών μετάλλου και το μαζικό απεργιακό κύμα των δημοσίων υπαλλήλων.

Τον Μάιο είχαμε στο Βέλγιο 24-ωρη Γενική Απεργία των Δημοσίων Υπαλλήλων που θεωρήθηκε η πιο πετυχημένη απεργία από το 1966. Ακολούθησε από 48-ωρη απεργία και στις 31 του Μάη έγινε διαδήλωση 250.000 εργαζόμενων στις Βρυξέλλες (σε πληθυσμό 10 εκατομμυρίων).

Παρόμοιες απεργίες έγιναν το Φθινόπωρο και στη Σουηδία και τη Γαλλία ενάντια στις περικοπές και τα μέτρα λιτότητας των σοσιαλδημοκρατών και των συντηρητικών αντιστόιχα.

τις ευθύνες του σήμερα που δυσκολεύουν τους πιο ηλικιωμένους εργάτες να κινήθουν αποφασιστικά.

Η μεγάλη εξέγερση των φοιτητών στη Γαλλία και των μαθητών στην Ισπανία (βλ. άλλες στήλες) πρέπει να θεωρείται μαζί με την επανάσταση στις Φιλιππίνες σαν τα πιο σημαντικά γεγονότα της χρονιάς.

Ο αντίτυπος αυτής της μεγαλειώδους κίνησης έχει ήδη πάρει πρωτοφανείς διεθνείς διαστάσεις φτάνοντας μέχρι τη μακρινή Κίνα όπου οι φοιτητικές διαδηλώσεις συνεχίζονται και μέσα στο 1987 — παρα τις απαγορεύσεις και τις συλλήψεις. Οι κινητοποιήσεις στην Κίνα που επηρεάστηκαν από την επανάσταση στις Φιλιππίνες και τη φοιτητική εξέγερση στη Γαλλία μας δίνουν μια γρήση της άμεσης επίδρασης που θάχει η κοινωνική επανάσταση στη Δύση πάνω στην πολιτική επανάσταση στην Ανατολή.

Σημειώνουμε επίσης τις κινητοποιήσεις συμπαράστασης προς τους Γάλλους φοιτητές που έγιναν στην Ιταλία, το Βέλγιο και την Ελλάδα και αγνοήθηκαν εντελώς (όπως και τα γεγονότα στην Ισπανία) από τα μέσα ενημέρωσης.

Σημαντικές φοιτητικές κινητοποιήσεις έγιναν κατά τη διάρκεια του χρόνου και στη Ν. Κορέα και το Σουδαν ενώ το Δεκέβρη έγινε διαδήλωση ενός εκατομμυρίου φοιτητών στο Μεξικό.

Το πόσο οι αστοί τρέμουν στις δυνατότητες της νεολαίας τόδεξαν οι ρατσιστές της Νοτίου Αφρικής που φυλάκισαν εκατοντάδες παιδιά 11-15 χρόνων για τα θεωρούν υπεύθυνα για το ξεσηκωμό των γονιών τους.

Ο εφιάλτης του 3ου κόσμου...

Όπως έχει ήδη αναφερθεί η «ανάκαμψη» του βιομηχανικών χωρών βασίστηκε σ' ένα βαθμό στο φόρτωμα της κρίσης στις υπανάπτυκτες χώρες. Οι χώρες αυτές παρόλο που έχουν τα 2/3 του πληθυσμού της γης έχουν μόνο το 20% του παγκόσμιου εισοδήμου.

Σύμφωνα με τη Διεθνή Τράπεζα η δια-

φτωχών χωρών του Νότου αυξήθηκε από 20 φορές που ήταν πριν 25 χρόνια σε 46 φορές σήμερα!

Σύμφωνα με τον Διεθνή Οργανισμό Ούνκταντ γύρω στις 70 χώρες υπόφεραν από στάσιμο ή μειονόμενο εισόδημα την περίοδο 1980-84.

Οι 15 μεγαλύτεροι ωφειλέτες είδαν το κατά κεφαλήν εισόδημά τους να πέφτει κατά 10% στα πέντα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του 80.

Σαν αποτέλεσμα κι άλλες χώρες αποφάσισαν το 1986 να ακολουθήσουν το παράδειγμα του Παρου — που περίορισε τις πληρωμές χρεών σαν 10% των αποδόχων από τις εξαγωγές.

Η Νιγηρία δήλωσε πως θα ξεοδεύει το 30% των αποδόχων, η Βενεζουέλα ανακοίνωσε να πετύχει και εκκευρία και συνωμιλίες με τους αντάρτες. Οι ασεπείραστες αντιφάσεις της κοινωνίας σε μια περίοδο βαθείας κρίσης ιδιαίτερα στον υπανάπτυκτο κόσμο δεν εννοούν την αστική δημοκρατία. Η επανάσταση στις Φιλιππίνες είναι αναπόφευκτο να καταλήξει είτε με αντεπανάσταση είτε με την κατάργηση του καπιταλισμού.

Παρόμοια γεγονότα ξετυλίγονται και στην Αίψη (την πιο φτωχή χώρα του κόσμου) μετά την επανάσταση που έδωσε το μιστο διχτάτορα Ντουβαλίε. Οι κινητοποιήσεις — σε πολλές περιπτώσεις βίαιες — συνεχίστηκαν κατά διαστήματα μέσα στο 1986 με κύριο άξονα την αποπομπή ανθρώπων της δυναστείας Ντουβαλίε από την Κυβέρνηση ή τον κρατικό μηχανισμό.

Παρόλη τη σημασία τους οι δυο αυτές επαναστάσεις δεν επισκίασαν την πιο πρωϊκή επανάσταση της εποχής μας.

Αυτή των μαζών της Νοτίου Αφρικής. Η Νοτιοαφρικάνικη επανάσταση μπαίνει τώρα σε νέα φάση όπου η συνείδηση των εργατών και της νεολαίας ξεπέρασε τον ανόρθιμο ενθουσιασμό και προχωρεί σε αναζήτηση θεωρίας, προγράμματος και τακτικής για να νικήσει ένα από τους πιο δυνατούς εχθρούς που είχε ποτε να αντιμετωπίσει οποιαδήποτε εργατική τάξη.

Οι Μαρξιστικές ιδέες, μέσα στις συνθήκες που επικρατούν σήμερα στον 3ο κόσμο αλλά και στις βιομηχανικές χώρες της Δύσης και της Ανατολής, αποτελούν τη μόνη απάντηση στις αναζητήσεις εκατομμυρίων νεολαίων και εργατών. Οι ιδέες αυτές θα γίνουν τα ακαταμάχητα όπλα που θα οδηγήσουν την εργατική τάξη στην εξουσία και θα μεταμορφώσουν ολόκληρο τον Πλανήτη Ξεκινώντας τον πραγματικό ανθρώπινο πολιτισμό στη γη.

Ετσι οι μάχες των χωρών αυτών απάντησαν με κινητοποιήσεις, μάχες με την αστυνομία, λεηλασίες κι επαναστατικές εξεγέρσεις.

Σημειώνουμε: — Τις διαδηλώσεις στη Βραζιλία το Νοέμβρη με την καθοδήγηση των συντεχνιών όπου οι διαδηλώστες πετροβόλησαν θεωρακισμένα οχήματα έξω από το γυάλινο Προεδρικό μέγαρο.

— Την εξέγερση στη Ζαμβία το Δεκέβρη μετά την αύξηση στην τιμή του αραβόσιτου (Βασικό είδος διατροφής) κατά 120%. Μετα από διήμερη απεργία, λεηλασίες καταστημάτων τροφίμων και πολλαπλών ρεστοραν, και μάχες με την αστυνομία με 12 νεκρούς, η κυβέρνηση αναγκάστηκε να αποσύρει τις αυξήσεις.

Παρόμοια γεγονότα διαδραματίστηκαν στην Αλγερία, την Αργεντινή και την Αίψη.

ΔΩΡΟΣ ΜΙΧΑΗΛ

...ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΙΣ

που υπονομιεί ολοένα την οικονομία της και αυξάνει τις φωνές για προστατευτικούς δασμούς.

Για να δοίμε σε ποιες ασεπείραστες αντιφάσεις έχει εμπλακεί η Αμερική είναι αρκετό να αναφέρουμε πως την ίδια ώρα Αμερικανοί αξιωματούχοι υποστηρίζουν ανάπτυξη με βάση της εξαγωγές σαν το κλειδί για ισοζυγισμένα ισοζύγια πληρωμάν στον 3ο κόσμο (και φόρμουλα για να ξεπληρώνονται τα χρέη) απειλούν με εκδίκητικα μέτρα τους χροστούς που αποδεικνύονται οι πιο πετυχημένοι εξαγωγείς (Βραζιλία, Νότιος Κορέα).

Στο μεταξύ εκκρεμούν εκατοντάδες νόμοι στο Αμερικανικό Κογκρέσο που έχουν σκοπο να βάλλουν ψηλούς προστατευτικούς δασμούς σε μια σειρά προϊόντα παρόλο που αν συμφωνούν σ' ένα πράγμα οι αστοί οικονομολόγοι αυτο είναι πως ο προστατευτισμός θάνατι το τέλος της έστω αναμικτής ανάκαμψης και η απαρηχ μιας βαθείας ύφεσης με πιθανότητες να ξεπεράσει κι αυτή το 1929.

Ο εφιάλτης του 1929 έδωσε πολλές άγριυπνες νύχτες στους καπιταλιστές το 1986 ενώ ολοένα και περισσότεροι σοβαροί αστοί ικονομολόγοι και οικονομικά έντυπα μιλούν για την πιθανότητα επανά-

Στην Ελλάδα βέβαια οι απεργιακές κινητοποιήσεις και γενικά οι διεργασίες μέσα στις οργανώσεις της εργατικής τάξης μετά τα μέτρα λιτότητας του Φθινοπώρου του 1985, έφτασαν στο πιο προχωρημένο επίπεδο στην Ευρώπη, καταλογιζόμενες για λίγο στην περίοδο των δημοτικών, για να επανέλθουν δριμύτερες το χειμώνα.

Στον Καναδά όπου το κόμμα της εργατικής τάξης (NDP) κερδίζει συνεχώς έδαφος (25% σύμφωνα με πρόσφατη δημοσκόπηση) οι εργάτες Ξυλείας στη Βρετανική Κολομβία απεργούσαν κατά τους 4 τελευταίους μήνες του χρόνου. Στη Νέα Γη 1000 εργάτες συνελήφθηκαν κι ένας σκοτώθηκε.

Στην ίδια την Αμερική, όπου οι απεργίες το 1985 αυξήθηκαν κατά 53%, είχαμε κύμα απεργιών στους δήμους, στη μεταποίηση και σε άλλους κλάδους ενώ ταυτόχρονα αυξάνονται τα λοκ-άουτ.

Η νεολαία δείχνει το δρόμο

Στην πρωτοπορία αυτών των κινητοποιήσεων βρέθηκε η νεολαία. Αυτό γιατί από τη μια η νεολαία δέχεται σήμερα τα πιο σκληρά χτυπήματα (ανεργία, χαμηλοί μισθοί, καταπίεση) κι από την άλλη δεν κουβαλά ούτε τις ήττες του παρελθόντος ούτε

φορα στο βιοτικό επίπεδο ανάμεσα στο μέσο κολλίτη του πλούσιου Βορρα και των πιο

ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΝΕΟΙ ΞΑΝΑ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

ή η κατάταξη μιας νέας σειράς

Λίγες μέρες μόνο μας χωρίζουν από την κατάταξη της νέας σειράς στην «εθνική φρουρά» ενώ ταυτόχρονα όσο λιγοστεύει ο χρόνος, άλλο τόσο αυξάνονται οι απορίες, τα διλήμματα, η σύγχυση και κύρια ο ΦΟΒΟΣ, για το άγνωστο που κρύβεται πίσω από το συρματόπλεγμα, των νεοσυλλέκτων της 87Α. Κι' όλα αυτά, τόσο σαν αποτέλεσμα της έλλειψης πληροφόρησης, όσο και σαν αποτέλεσμα της παραπληροφόρησης, έρχονται να παίζουν το δικό τους ρόλο στο σύστημα ενσωμάτωσης, των χρεσμένων «πολιτών», στον καταπιεστικό στρατιωτικό μηχανισμό της αστικής τάξης.

Σήμερα, όσο παρα ποτε άλλοτε, πρόβαλε επιτακτικά η αναγκαιότητα δημιουργίας ενός επαναστατικού στρατιωτικού προγράμματος, συνδικαλιστικών, διεκδικήσεων, από μέρους των αριστερών κομμάτων, που να παρέχει εγγύγνια στην νεολαία για μια καλύτερη θητεία και να δίνει απαντήσεις στα γενικότερα ζητήματα ασφαλείας του πληθυσμού.

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΡΜΑΤΟΠΛΕΓΜΑ
«Οι άνδρες μου είναι άτι θάλω να είναι» η φαινη διατύπωση αναγράφεται στο εξώφυλλο του βιβλίου διοριστών μιας μονάδας. Πράγματι, μας δίνει με επιγραμματικό τρόπο, εκατο τοίς εκατο το πνεύμα της στρατιωτικής «πειθαρχίας» και το τί επιφυλάσσεται

στον νεοσυλλέκτους για όσο θα φοράνε τα πράσινα.

Είναι μια θέση, η οποία αρνείται κάθε τι το ζωντανό, κάθε ανεξάρτητη πρωτοβουλία, κάθε διάλογο και άποψη. Είναι μια θέση που ισοπεδώνει κάθε προσωπικότητα και ακρωτηριάζει ανεξίτηλα τους ανθρώπινους χαρακτήρες, έτσι ώστε όταν πια θάχουν ξεφύγει απ' αυτή την ζούγκλα, να τους έχει αποκοπεί κάθε διάθεση για πάλη, για μια καλύτερη κοινωνία.

Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούν οι διοικήσεις για να επιβάλουν αυτού του είδους την πειθαρχία είναι δύο: (α) ο εξαναγκασμός και (β) πειθαναγκασμός.

(α) Η χρησιμοποίηση των ποινών (η στρατιωτική δικαιοσύνη συγκεντρώνεται στα χέρια του κάθε διοικητή χωρίς να ελέγχεται ή να υπάρχουν οποιαδήποτε ελεγχτικά όργανα για το σύνολο των ποινών. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις που ακούσαμε διοικητές να ουρλιάζουν και να απειλούν τους φαντάρους «θα σου την τραβήξω»). Ο κάθε διοικητής, ανάλογα με την νομοσύνη του και αν καλύπτει από τον κανονισμό, μπορεί να τιμωρήσει με κράτηση, μέχρι φυλάκιση στο πειθαρχείο, δυσμενή μετάθεση και στρατοδικείο-το μέλλον των νέων κρέμεται από τα χέρια τους. Συνάμα όμως, πέρα από τον κανονισμό οι αξιωματικοί μπορούν να ικανοποιήσουν τα κίμπλες τους αφού δεν τους ελέγχει κανένας, τιμωρώντας με «έμμεσο» τρόπο τους στρατιώτες. Και έχουμε να καταγγείλουμε εδώ την περίπτωση του υπολοχαγού Γεωργίου Α'. Γιο περιστατικό συνέβηκε σε μονάδα της Επασχίας Λάρνακας που έκλεισε στο πειθαρχείο στρατιώτη (Β4Β) γιατί έπιασε ψείρες στα γεννητικά όργανα για να προφυλάξει τάχα τους συναδέλφους του!!! Αντι να του δώσει άδεια μέχρι να αναρρώσει. Βέβαια ο λόγος είναι ότι δεν του άρεσε η «πάσα» του...

«Άλλος τρόπος, είναι το συγκαλυμμένο κωφώνι, βάση του κανονισμού το οποίο χαρακτηρίζουν είτε σαν γυμναστική, είτε σαν ασκήσεις ακριβείας, είτε σαν παραγγέλματα ακόμα και στην αναφορά του φανταίου. Ο κανονισμός αναφέρει «Αι ασκήσεις ακριβείας... θεωρούνται ως λίαν αποτελεσματικόν μέσον εθισμού των οπλιτών εις την πειθαρχία». Σημαντική, επίσης, είναι η περίπτωση που συνέβηκε σε μονάδα των θεωρακισμένων πριν εννιά μήνες - ο υποδιοικητής έκανε διάσημη «μυστική» α' όλους τους στρατιώτες, μέσα στο μεσημέρι, με κανονικές στολές αγγάρια, με αποτέλεσμα να ηχούσαν τρεις απόπειρες αυτοκτονίας... (ο τύπος κάτι έγραψε για το περιστατικό ότι τρεις στρατιώτες πήραν αναστο-

πιο τραγική και σιχαμερή έκφραση αυτής της τακτικής είναι το κάρφωμα ή αλλιώς «ενημέρωση» των συναδέλφων (κατάδοση των συναδέλφων στο λοχαγό κλπ). Το αποτέλεσμα είναι ο,τι-τα πιο καθυστερημένα στοιχεία που ακολουθούν τελικά αυτή την τακτική-δηλητηριάζουν ανεπανόρθωτα τον ίδιο τους τον εαυτό κατεβάζοντας τον στο επίπεδο του κλόουν, ενώ στο τέλος μπορεί να την εύνοια των αξιωματικών!!! Το σύνθημα είναι ΚΑΜΙΑ ΣΧΕΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΥΣ!!!

Η απαγόρευση της μελέτης κάθε εντύπου είναι ένας άλλος τρόπος. Βέβαια αυτο δεν είναι απόλυτο, εξαρτάται από το είδος των εντύπων-τα «φλας», οι «καζανόβες» τα «πλέυ-μπό» κάνουν χρυσές δουλειές στο στρατό, τόσο στους φαντάρους, όσο και στους αξιωματικούς. Η απαγόρευση, ισχύει σε ό,τι δημιουργία προβληματισμού, ακόμα και για ασήμαντα ζητήματα. Ο στόχος είναι να αποκόψουν τους φαντάρους από τις προηγούμενες εμπειρίες τους, να ευνοήσουν κάθε ανάγκη για μύηση και κουλτούρα, να τους μαλθακώσουν το μυαλό έτσι ώστε να μπορούν να τους στρέ-

φαντάρου από αξιωματικό - θάταν όμως μεταφυσικό και πολύ μεγαλειόβλο για τον κάθε αξιωματικό, να αναζητούμε τα αίτια στα συναισθήματα και τις δόξες του, έστω και αν αποτελούν την χειρότερη κατάσταση παρασίτου.

Οι αξιωματικοί είναι απλά και μόνο οι δείχτες και τα κάτοπτρα που αντανακλούν την θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού μέσα στον μηχανισμό, και αυτόν με την σειρά του, έξω στην κοινωνία. Αν μετατρέπαμε το ζήτημα μας σε σκακιστικό αγώνα, οι αξιωματικοί θάταν, μόλις, τα πιόνια που αναστακούν οι παίχτες - όποτε θέλουν. Το πρόβλημα βρίσκεται στη φύση και το ρόλο του στρατού σαν οργάνου της αστικής τάξης, στην πάλη της ενάντια στην εργατική τάξη -όποτε η τελευταία αναστακείται μέσα από την εκμετάλλευση, την εξασθίωση και την κρίση και διεκδικεί ότι της ανήκει.

«Η αποστολή του στρατού είναι δια της ισχύος των όπλων να εξασφαλίζει την άμυνα της χώρας... ΤΟ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ ΙΣΧΥΟΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΚΟΝ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΚΑΙ ΤΟ ΝΟΜΙΚΩΣ ΥΦΙΣΤΑΜΕ-

την μέθοδο του ΠΕΙΘΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥ. Μια για ελευθερία, δημοκρατία, δικαιοσύνη...

γ) Θάταν εύστοχο αν παρομοιάζαμε τον καταπιεστικό στρατιωτικό μηχανισμό με μια ζυγαρία, όπου τα μέρη (οι μέθοδοι) αναστακούνται ανάλογα, από το βάρος των κοινωνικών και των διεθνικών εξελίξεων. Τι γίνεται όμως στη δική μας περίπτωση, α' αυτή την κοινωνική και διεθνή αναγκαιότητα, όπου υπάρχει και εξωτερικός ανταγωνιστής ενώ ο «εσωτερικός εχθρός» κάνει τα πρώτα του βήματα μπροστά στην ανικανότητα της αστικής τάξης να λύσει οποιοδήποτε πρόβλημα; Το φαντάζεστε! Η ζυγαρία θ' αρχίσει να τραπαλίζεται! Επιβεβαίωση αυτής της θέσης αποτελεί πρόσφατη διαταγή των διοικήσεων προς τις μονάδες που προτρέπεται «για σύσφιξη των σχέσεων των διοικήσεων με τους στρατιώτες και τον τοπικό πληθυσμό μέσα από διάφορες εκδηλώσεις». Από την μια εκφράζει την ανάγκη της αστικής τάξης, να συμπαρασούρει όλο τον πληθυσμό σε περίπτωση, εθνικιστικού αιματοκυλισμού και από την άλλη την ανάγκη, να σφραγίσει μ' αυτό τον τρόπο το κίνημα προτού μπει στην επίθεση.

ΑΡΝΗΣΗ ΤΗΣ ΘΗΤΕΙΑΣ

Ποιά είναι η θέση των μαρξιστών, μετά απ' αυτές τις διαπιστώσεις; Αρνούνται την κληρωτή θητεία και καταργούμε τον στρατό σαν «ιδιαιτέρω σχηματισμό ένοπλων ανδρών» της αστικής τάξης ή πηγαίνουμε στο στρατό και παλεύουμε μέσα στους στρατιώτες για τα δικαιώματά μας; Με δυο λόγια ΑΡΝΟΥΜΑΣΤΕ Ή ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ;

Είναι εδώ όμως που προκύπτει ένα πιο σοβαρό ζήτημα - της ΑΤΟΜΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ και της ΜΑΖΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ. Αναμφίβολα αν βρισκόμασταν προ του φάσματος μιας μαζικής άρνησης στο στρατό (σίγουρα οι επιπτώσεις θάταν ταυτόσημες και σε κοινωνικό επίπεδο) θα απαντούσαμε παρών! Είναι όμως σήμερα, τόσο ύμριμες οι συνθήκες, για να μιλάμε για μαζική άρνηση; Η απάντηση δεν μπορεί νάβει καταφατική.

Οι μαρξιστές έχουν τη φήμη ότι είναι μεγάλοι θεωρητικοί, αλλά κύρια και μεγάλοι μαχητές στο πεδίο της πράξης. Άρνηση της κληρωτής θητείας σήμερα-σημαίνει ατομική άρνηση, άρνηση χωρίς προοπτικές.

Πέρα πέρα άρνηση της κληρωτής θητείας, σημαίνει για τους μαρξιστές άρνηση της ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΦΑΝΤΑΡΟΥΣ ΠΟΥΝΑΙ Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

Εδώ πρέπει να κάνουμε μια παρένθεση και να πούμε ότι όχι μόνο δεν καταδικάζουμε για «χάρα της θητείας» αλλά υποστηρίζουμε και βοηθάμε ενεργητικά όλα αυτά τα στοιχεία (σκακιστοί, λιποτάκτες, φαντάροι με αναστολή, φαντάροι με «προβλήματα» που τελικά απολύονται κλπ.) για στο πρόσωπο τους βλέπουμε τους επαναστατικούς οίονους που αύριο θα αγκαστούν μαζί, όλο το κίνημα στο στρατό. Εκφράζουν τις ευαισθησίες και την δύναμη (οι πιο μαχητικοί) του κινήματος, εκφράζουν την διαμαρτυρία της νεολαίας ενάντια στην καταπίεση. Η μεγαλύτερη όμως υποστήριξη των μαρξιστών έγκειται στο πρόγραμμα τους και την προσπάθειά τους να πείσουν αυτά τα στοιχεία ΝΑ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΟΥ ΤΗΝ ΑΤΟΜΙΚΗ ΤΑΧΤΙΚΗ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΡΝΑ και να παλέψουν ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΑ ΣΤΗΝ ΒΑΣΗ ΕΝΟΣ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΒΑΣΙΚΩΝ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ.

Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΓΙΑ «ΕΚΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟ» - ΔΥΟ ΑΠΟΨΕΙΣ.

Κονή αποδοχή φαίνεται ότι αποτελεί για όλη την αριστερά το αίτημα για εκδημοκρατισμό του στρατού. Όμως σ' αυτή την όμοια της άφελος. Τότε ακριβώς, ακολουθα αλεπουδίτικη ταχτική, προσπαθεί να πετάξει στον κάδο των αχρήστων, χωρίς να το πετυχαίνει, την μέθοδο του εξαναγκασμού και χειρίζεται πιο επιδέξια

κο αίτημα, ξεκομμένο από την σοσιαλιστική προοπτική και υλοποίησιμό στον καπιταλισμό και αυτή της Αριστερής Πτέρυγας του ΣΚ ΕΔΕΚ που το συνδέει αναπόσπαστα με την σοσιαλιστική προοπτική.

Οι υποστηρίχτες της πρώτης άποψης, καταγγέλοντας (κύρια θεωρητικά μέσα από τον τύπο) τα διάφορα προβλήματα σχετικά με τις συνθήκες διαβίωσης των φαντάρων ή τα επιμέρους κρούσματα καταπάτησης των βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο στρατό — χωρίς να προχωρούν παρακάτω, νομίζουν ότι προσφέρουν ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ έργο στην υπόθεση του νεολογιστικού κινήματος. Αναμφίβολα ίσως να έχουν μερικές επιτυχίες - θάβαν όμως τόσο στερεές, έτσι ώστε να γίνουν πραγματικές κατακτήσεις ΟΧΙ.

Θάταν ευχής έργον για την αστική τάξη αν κατάφεραν να διατηρήσει επ' άπειρον την αστική δημοκρατία, συνεχίζοντας έτσι να εκμεταλεύεται ανεξόλητη την εργατική τάξη, και ακόμα περισσότερο να δημιουργήσει δημοκρατικές συνθήκες στο στρατό έχοντας έτσι ένα σύγχρονο και αποτελεσματικό στρατό για την αντιμετώπιση των ταξικών ανταγωνισμών. Δυστυχώς όμως γι' αυτή, λόγω των εσωτερικών νόμων του συστήματος, σέρνει από πίσω της το νεκροθάφει της, το προλεταριάτο. Είναι γι' αυτό ακριβώς τον λόγο που αναπροσαρμόζει την ταχτική και τις μεθόδους της (όπως τις καταδείξαμε πιο πάνω) ανάλογα με τις κοινωνικές συνθήκες, είναι γι' αυτό που επιλέγει την «λογική της καταπίεσης», είναι γι' αυτό που δεν πρόκειται να στερήσει καμία σημερινή επιτυχία ξεκομμένη από την σοσιαλιστική προοπτική-την συνεχή και αδιάκοπη πάλη ενάντια στην αστική τάξη, γιατί θα εξανεμιστεί αύριο με τον πρώτο άνεμο στην θύελλα της κρίσης και της αντίδρασης.

Η περίπτωση των συνδικάτων VPL/MG και LTU/MG των Δανών στρατιωτών, καθώς επίσης και η περίπτωση του συνδικάτου των Σουηδών στρατιωτών, που αγωνίζονται με ρεφορμιστικό τρόπο, καταδεικνύουν τη χρονοκopia της πρώτης άποψης. Είναι νομιμοποιημένα και χρηματοδοτούνται από την ίδια την κυβέρνηση που χρηματοδοτεί και τα στρατιωτικά προγράμματα ακριβώς γιατί οι διεκδικήσεις τους δεν έχουν συνέχεια, παραμένουν απλά και μόνο ρεφορμιστικές. Δεν χωράει αμφιβολία ότι, θα χάσουν και αυτά τα ψιχουλά που τώρα έχουν, ή και ακόμα ότι θα χρησιμοποιηθούν από την αστική τάξη, την περίοδο της κρίσης-ακρίβως γιατί οι διεκδικήσεις τους, στερούνται της σοσιαλιστικής προοπτικής.

Δεν νοείται να παλεύεις για μείωση της θητείας (συνδικαλιστική διεκδίκηση) χωρίς να παλεύεις για το αίτημα της Λαϊκής πολιτοφυλακής, σαν συμπλήρωμα στην κοινωνία αναγκαία για την ασφάλεια του πληθυσμού (πολιτική διεκδίκηση που μόνο το σοσιαλιστικό κίνημα μπορεί να φέρει σε πέρας - η αστική τάξη δεν πρόκειται να οπλίσει ποτε τον λαό). Δεν νοείται να καταγγέλλεις την καταπίεση και να παραγνωρίζεις τα αίτια της.

Οι συνδικαλιστικές διεκδικήσεις αποκτούν ουσιαστικό περιεχόμενο από την στιγμή που χρησιμοποιούνται σαν σκάλα, σαν ένα μεταβατικό αίτημα που συνδέει τις καθημερινές διεκδικήσεις του κινήματος με την σοσιαλιστική προοπτική.

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

(α) ΓΕΝΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ

1. Συνδικαλιστικές και πολιτικές ελευθερίες στους στρατιώτες. Δημοσιότητα ενός συνδικάτου στρατιωτών και αντιπροσωπευτικότητας των σωμάτων σε κάθε μονάδα έτσι ώστε να ασκήσει έλεγχο και συμμετοχή, από τις συνθήκες διαβίωσης μέχρι και τα πιο σημαντικά ζητήματα (ποιους κλπ.)
2. Μείωση της θητείας σε (12) μήνες.
3. Ίδρυση λαϊκής πολιτοφυλακής κάτω από τον έλεγχο των εργαζομέ-

νων σαν αναγκαίο συμπλήρωμα στην μείωση της θητείας.

(β) ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ

1. Αύξηση του μισθού των στρατιωτών στο ύψος του μισθού του εφέδρου αξιωματικού.
2. Κατάργηση των πειθαρχικών στες μονάδες, των στρατιωτικών φυλακών, των στρατοδικείων και της στρατονομίας.
3. Κατάργηση του στρατιωτικού χαιρετισμού.
4. Κατάργηση του αναγκαστικού κουρέματος και ξυρίσματος.
5. Κατάργηση της ΕΗΔ. Ελεύθερη μελέτη και δημιουργία βιβλιοθηκών και αθλητικών χώρων στες μονάδες.
6. Να σταματήσει το φακέλωμα και κάθε είδους αναλόγια πολιτικών φρονημάτων.

7. Κατοχύρωση του ελεύθερου χρόνου. Να σταματήσει κάθε μορφή πειθαναγκασμού ή εξαναγκασμού.

8. Δικαίωμα άρνησης διαταγής, είτε όταν απειλούνται οι δημοκρατικές κατακτήσεις όπως το '74 είτε όταν απειλούνται οι διεκδικήσεις των εργαζομένων (π.χ. το δικαίωμα απεργίας).

9. Δωρεαν μεταφορά των στρατιωτών στες μονάδες με κρατική μέριμνα.

Σύντροφοι φαντάροι, σύντροφοι νεοσυλλέκτοι του 87Α σε αγκαλιάσουμε και ας παλεύουμε για το πρόγραμμα μαζί! Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΣ, Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΜΑΣ!

Σημειώσεις 1,2,3: Στρ. κανονισμός 20-1.

Έφεδρος Στρατιώτης

ΚΟΙΝΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΕΔΡΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 1
η προεδρία στα χέρια της δεξιάς. Αυτό πιστεύει η βάση του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ, αυτο πιστεύουν οι εργαζόμενοι, αυτο πρέπει να πιστέψουν και οι ηγεσίες των δυο κομμάτων.

Μέσα από τις τελευταίες Βουλευτικές και Δημοτικές εκλογές, η εργατική τάξη έδειξε τη μεγάλη ωριμότητα της αλλά και την ακαταμάχητη δύναμη της μπροστά στες ταξικές μάχες. Το παράδειγμα των Δημοτικών των Λεμεσών — παρα το γεγονός της ξεχωριστής υποψηφιότητας ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ απέναντι στην ενωμένη δεξιά — δείχνει τις διαθέσεις της βάσης των εργατικών κομμά-

των. Το 16ο συνέδριο του ΑΚΕΛ (βλ. άλλες στήλες) έβγαλε στην επιφάνεια την αμφισβήτηση της πολιτικής των συμμαχιών με τη δεξιά, μια πολιτική που η ηγεσία του ΑΚΕΛ ετοιμάζεται να ξαναεφαρμόσει, σαν κατάληξη των αδιεξόδων της. Το 5ο συνέδριο της ΕΔΕΚ που θα γίνει αρχές του Μάρτη θα δώσει τη μάχη ενάντια σε κάθε δεξιά στραφίδα και κάθε σκέψη της ηγεσίας να σφύρει το κόμμα στην υποστήριξη οποιουδήποτε δεξιού.

Η διεκδίκηση της προεδρίας από τα αριστερά κομμάτια με διαφορετικούς κομματικούς υποψήφιους είναι θέση που πρέπει να αντικρούσει γιατί διασπα και μειώνει τη δύναμη του κινήματος, ευκολώνει το δρόμο της δεξιάς προς την εξουσία. Το δίλημμα Κυπριακού - Κληροίδη στο β' γύρο γίνεται ψεύτικο, διαλύεται τελειωτικά, μόνο με τη συνεργασία της αριστεράς την υποστήριξη κοινού αριστερού υποψηφίου, την υποστήριξη σοσιαλιστικού προγράμματος. Τέτοια πολιτική δίνει πρόοπτική στες μάζες, τες ενθουσιάζει, τες συνειδητοποιεί. Αναπτύσσει τη δυναμική για την κατάληψη της εξουσίας, κτίζει το μέτωπο με τους Τ/Κύπριους, τους Έλληνες και Τούρκους εργάτες για το σοσιαλισμό.

Καθρέφτης σου είναι κοινωνία και σου μοιάζουν...

Η αρτηριοσκλήρωση της καπιταλιστικής μας κοινωνίας έχει πια ανεξέλεγκτα και επικίνδυνα επιδεινωθεί. Η τελευταία περίοδος έχει να μας προσφέρει ένα μικρο πλήθος αποδείξεων και εκδηλώσεων της αρρώστιας αυτής. Ολοζώντανο παράδειγμα η ένοπλη ληστεία και ο θάνατος ενός νεαρού. Επεισόδιο σοβαρό για τα δεδομένα τούτου του τόπου στο οποίο πρέπει να σταθούμε με προσοχή. Το νυστέρι της αναζήτησης μας είναι επιτακτικό να μην παραμείνει στην επιφάνεια του αλλά να χωθεί μέχρι εκεί που παραφυλα το καρκίνωμα το υπεύθυνο για την αλλοτρίωση και καταστροφή των κυττάρων. Η διαμόρφωση και η εφαρμογή της οικονομίας αλλά και κατ' επέκταση κάθε άλλου εξαρτώμενου κοινωνικού φορέα, έτσι όπως έχει σήμερα την καταντα δέσμια μιας κατευθυντήριας γραμμής που οδεύει με μόνη αποκλειστικά προοπτική το ιδιωτικό κέρδος.

Προς εξυπηρέτηση λοιπόν τούτης της προοπτικής, παραγωγή, επιστήμη και άνθρωποι αφοσιώνονται στην επίτευξη των κερδοσκοπικών τους στόχων, αδιαφορώντας για την επίδραση που έχουν αυτοί πάνω στο κοινωνικό σύνολο και υιοθετώντας κάθε είδους μέσο που θα τους οδηγήσει σε τούτο το ποθητό αποτέλεσμα. Άσχετο αν αυτό ισοδυναμεί με εκμετάλλευση, καταπίεση, εξολόθρευση, κατακλιση οικονομικών πόρων, ισοπέδωση αξιών.

Η καπιταλιστική τούτη διοργάνωση της οικονομίας που νταντεύει και κανακεύει τα συμφέροντα των μεγιστάνων ολόκληρης της γης, δεν διστάζει να ρίξει στην κατανάλωση, υλική και πνευματική, κάθε είδους υποπροϊόντα άχρηστα και επιζήμια για την κοινωνική ζωή. Υποπροϊόντα όπως τα ναρκωτικά, τα νοθευμένα τρόφιμα, τις ταινίες βίας και πορνο, τα εξαθλιωμένα πρώτυπα και συνθήκες.

Παράλληλα και στα πλαίσια πάντα των ίδιων κεφαλαιοκρατικών κινήτρων και του ιδιοκτήτου τους «ολόγκαν» ΧΑΜΗΛΩΤΕΡΑ ΚΟΣΤΑ - ΨΗΛΩΤΕΡΑ ΚΕΡΔΗ, προγραμματίζουν τον κύκλο των εργασιών της σε συνδυασμό με συμφέρουσες τακτοποιήσεις πάνω στην οργάνωση και διανομή της παραγωγής, στους μισθούς των εργαζομένων, στις απολύσεις και προσλήψεις, στις τιμές και την ποιότητα των αγαθών, μα και σε οτιδήποτε άλλο διέπει τη ζωή, οικονομική, πολιτική, κοινωνική.

Σαν αποτέλεσμα των πιο πάνω αρρωστημένων διεργασιών, βλέπουμε να δημιουργούνται μέσα στην κοινωνία αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα, προνόμια και άνισες ευκαιρίες, αλλοτριωμένοι άνθρωποι και ιδανικά.

Χάρουγνή
 Πρωτοποριακή αγωνιστική έπαλη του Κυπριακού Λαού
 Τετάρτη 24 Δεκεμβρίου 1986
 Τηλέφωνο: 422888-87-88
 Τηλεγραμμή: 18007
 Διεύθυνση: 422888

Υστερα από ένοπλη επιδρομή στον «Ολυμπικό» Λευκωσίας χθες την αυγή και απόσπαση χιλιάδων λιρών από χαρτοπαίγνια

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ ΚΑΙ ΣΚΟΤΩΣΕ ΝΕΑΡΟ ΕΝΟΠΛΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΥΘΡΟΔΟΝΤΑ

Ο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ 12 ΣΕΛΙΔΕΣ
 ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

Μετά το τελευταίο κύμα ληστειών, κλοπών και φόνων

ΑΝΗΣΥΧΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Η Αστυνομία απορρίπτει επικρίσεις και αισιόδοξεί

Βροχές και χιόνια μας έφεραν Χριστούγεννα

Έτσι βλέπουμε νεαρούς σαν τον Πιτταρα να σπλιζονται μ' ένα πιστόλι και να εισβάλλουν σε χαρτοπαίγνικες λέσχες για να κυνηγήσουν το σάπιο όνειρο της υπερκατανάλωσης, το παρεξηγημένο υποκατάστατο της πραγματικής τους ανάγκης για οικονομική απελευθέρωση και ποιοτική ζωή.

Μια πράξη απόγνωσης που ξεσκεπάζει αδυναμίες και εκδικείται έμμεσα την κοινωνία που τους ανάγινσε χώνοντας τους ως το λαιμο στα αδιέξοδα της ανεργίας, της οικονομίας που εξελικτικά χρεωκόπη, του πολέμου που απειλεί και της εγκληματικότητας που караδοκα. Αυτή που όπως είπαμε και πιο πάνω κάμνει κινητήρια δύναμη το κέρδος των λίγων αντι το όφελος των πολλών και ιδανικό της το χρήμα και την κατανάλωση αντι την ανύψωση του επιπέδου των παραγωγικών δυνάμεων και τη συλλογική και ισότιμη ανάπτυξη της ανθρώπινης ζωής. Αδιέξοδα που το σημερινό καπιταλιστικό κράτος και οι ταγμένοι χωροφύλακες του «οι αστυνομικές δυνάμεις» αδυνατούν να λύσουν.

Αδυνατεί το σημερινό κράτος γιατί οι μηχανισμοί του είναι κτισμένοι με τέτοιο τρόπο που να προστατεύουν τα

μικρο-μεγάλα συμφέροντα και καπιτσια της τάξης που το επινόησε. Και όταν αυτή η τάξη κάνει γούστο να ποντάρει στην πράσινη τσόχα του ιδρώτα των εργαζομένων, τούτο είναι ανήμπορο να την εμποδίσει, γιατί εκ των πραγμάτων αυτή το έχει καπελλωμένο και κοιμένο - ραμμένο στα μέτρα της. Είναι ανήμπορο γι' αυτό όπως ακριβώς ήταν ανήμπορο να σταματήσει την καταλήστευση των ζώων από την αγρέπαυλη της Αθαλάσσας, την κατάχρηση του σανου από την ίδια έπαυλη, την παρακράτηση από το δημόσιο των ενοκίων των καταστημάτων στο αερόδρομιο Λάρνακας, την παράνομη εισαγωγή των μερσεντες στη Λεμεσό, τη φοροδιαφυγή παγκύπρια και την εξαγωγή στο εξωτερικό του «συναλλάγματός μας».

Αδυνατεί η αστυνομία γιατί μερικοί μπορούν να εξαγοράζουν, να φιμώνουν να κατευθύνουν. Την κατάσταση ανίσχυρη το χρήμα και τα συμφέροντα της ίδιας ακριβώς τάξης πραγμάτων. Γιατι ενώ βγάξει στους δρόμους «μπουλτοκ» να καταπολεμήσουν την παρανομία, αυτή χώνεται σε μια χαρτοπαίγνικη λέσχη, εξασκώντας ή και προστατεύοντας την. Γιατι από δεκαετίες τώρα εξαπαλίζει παγκόσμια εκστρατείες για να περιορίσει το έγκλημα χωρίς ποτε να το κατορθώνει.

ΓΕΝΙΚΑ δεν μπορεί το σημερινό σύστημα του καπιταλισμού να εξουδετερώσει ή έστω να χαλιναγωγήσει τα προβλήματα της κοινωνίας, γιατί κυρίαρχος υποκινητής τους είναι οι δικές του δομές και εφαρμογές.

Ριζική θεραπεία και λύση τους γίνεται δυνατή μόνο με την ανατροπή και αντικατάσταση του από ένα σύστημα σοσιαλιστικό. Ένα σύστημα σχεδιασμένο έτσι ώστε να απελευθερώνει και να πειθαρχεί τις παραγωγικές και κοινωνικές του δυνάμεις στο να ενεργούν με αρμονία, βάζοντας σαν βασικό στόχο την εξυπηρέτηση των πραγματικών αναγκών όλων ανεξαιρέτα των ανθρώπων και την εξασφάλιση ενός επιπέδου ζωής που δεν θα καταπιέζει, άνισομεταχειρίζεται και αποπροσανατολίζει.

Ενος επιπέδου ζωής που δεν θα εξαναγκάζει τους νεολαίους της να χώνονται σε χαρτοπαίγνικες λέσχες για να διεκδικήσει με τη βία όλα εκείνα που η κοινωνία τους γαλουχεί να αποζητούν αλλά αρνείται να τους δώσει.

Ένα σύστημα και ένα επίπεδο ζωής που δεν θα εξωθεί στο έγκλημα, τη βία και την ανταγωνιστικότητα γιατί θα προσφέρει τα μέσα και τα κίνητρα για επιβίωση και ανάπτυξη, για συνεργασία και αλληλεγγύη.

NATAΣA

Η απεργία στην ΚΕΜ-ΤΑΞΙ

Νίκη των εργατών

Στες 17 του Νιόβρη ξεκίνησε η απεργία στην ΚΕΜ-TAXI-AVIS. Κράτησε μέχρι τις 28 του Νιόβρη και λύθηκε με μια νίκη των εργατών. Το προσωπικό αναγκάστηκε να προχωρήσει σε δυναμικά μέτρα για να αμυνθεί ενάντια στην αδιαλλαξία της εργοδοσίας, μιας απο τις πιο σκληρές εργοδοσίες στην Κύπρο, που μέχρι σήμερα αρνιόταν το βασικότερο τους δικαίωμα για οργάνωση.

Η εργοδοσία της ΚΕΜ-TAXI-AVIS έχει παράδοση για την αντεργατική της ιστορία απο την εποχή που ήταν ιδιοκτήτης της Εταιρείας ΚΕΜ. Όταν οι εργάτες προσπαθούσαν να οργανωθούν έμπαινε απο την αρχή στην αντεπίθεση. Απόλυε τους πρωτεργάτες πριν προλάβουν να οργανώσουν τους υπόλοιπους και εξαγόραζε απεργοσπαστές. Έτσι τους διασπούσε απο την αρχή με αποτέλεσμα μέχρι το 1986 να μην καταφέρουν ποτε οι εργάτες να οργανωθούν και να τους εκμεταλλεύεται όπως αυτή ήθελε. Σε περιόδους ύφεσης τους απέλυε και στες περιόδους αιχμής τους ανάγκαζε να δουλεύουν μέχρι και 36 ώρες συνέχεια, οδηγώντας λεωφορεία με κίνδυνο τόσο των ιδίων όσο και των επιβατών τους.

Η απεργία των εργαζομένων της ΚΕΜ-TAXI-AVIS είναι μια πολύ σημαντική απεργία για το κυπριακό

απεργία της Κόκα-Κόλα το 1975 και για τρίτη φορά τώρα στην ΚΕΜ - TAXI. Αποκαλύφθηκε ο ρόλος της εργοδοσίας και το πόσο αδιάτακτη είναι για να εξασφαλίσει τα συμφέροντά της. Απολύσεις, εκφοβισμούς, απεργοσπαστές, χρησιμοποίηση του αστικού κράτους κλπ.

Το αστικό κράτος με τους μηχανισμούς του, την αστυνομία και τα Δικαστήρια, συντάχθηκε με την εργοδοσία αποκαλύπτοντας έτσι τον ρόλο του. Τους μεν δικαστήρια διότι «εμπόδιζαν τη μετακίνηση των

την ταξική αλληλεγγύη στους εργατικούς αγώνες και πόσο χρήσιμη είναι η συμπράταση του εργατικού κινήματος σε κάθε εργατικό αγώνα.

Όμως το μεγαλύτερο δίδαγμα βγαίνει απο το ότι οι εργάτες ενωμένοι και αποφασισμένοι να νικήσουν είναι ανίκητοι.

Η ενότητα των απεργών ήταν η βασική αιτία της νίκης και απο την πρώτη στιγμή αυτός ήταν ο στόχος της εργοδοσίας. Προσπάθησε να μεταφέρει τη σύγκρουση σε προσωπικό επίπεδο δεχομένη τα αιτήματα κατ' αρχήν αλλά ταυτόχρονα αρνούμενη να επαναπρολάβει όλους τους απολυμένους. Προσπάθησε να διασπείρει διάφορους ψιθυρούς μεταξύ των απεργών για να τους διασπασεί, χρησιμοποίησε την αστυνομία και τα Δικαστήρια για να τους τρομοκρατήσει. Εξαγόρασε απεργοσπαστές. Όμως η ενότητα των εργατών νίκησε.

Τα σημερινά καθήκοντα
 Οι εργάτες αναγκάζον-
 Αχιλλέας Αχιλλέως
 Λάρνακα

Ύμνος στην ειρήνη

α'

Δέσποινα του κόσμου, ακατάλυτη πνοη της ζωής, να-μας πάλι σκηνίτες της θλίψης-σου. Κάθε αβγή βαφτίζουμε το μέτωπό-μας στο χρυσάφι της θωρίας-σου, ντυνόμαστέ την πανάρχαια υπόσχεση και ξεκινάμε για τα σκοτεινά περάσματα. Ίσκιιοι πελώριοι καλπάζουν στη ρόχη του καμμένου καλοκαιριου κι οι πεδιάδες τρέμουν ως τα βάραιρα του πόνου, οι πεδιάδες που πολλά είδαν και πολλων αλόγων τα ποδοβολητα υπομονέψανε.

Για να φτάσουμε στη μεγαλοσύνη-σου, περπατούμε μέσα στ' όνειρο, αφού η ίδια είσαι το μέγα όνειρο, το πιο αληθινό· διαπλέουμε την παραγμένη συνείδηση της Ιστορίας, όταν τα υπόγεια βογγητά ανεβαίνουν απο τα έγκατα και ο πανικός στα μετακινούμενα φρυγικά δάσα, γιατί μια φορά μόνο οι στρατηλάτες ανεμίζουν τις σημαίες κι έπειτα χάνονται. Χάνονται, ενώ οι στρατιώτες διασκεδάζουν.

Έτσι μαθαίνουμε να σε γνωρίζουμε, φορτωμένοι σπαραγμο και αδικία απο τους βαθιούς αιώνες, και μνήμες άχραντες ίσαμε τον ουρανο, μνήμες ματωμένες που πότε ορθώνουν την ορφανή ψυχη και πότε τηνε γονατίζουν.

Οδέβουμε ανάμεσα σε αιηλες θάλασσες και νικημένους θριάμβους. Και η πορεία δεν είναι διόλου ακίνδυνη, όταν οι τυφώνες της οργής σαρώνουν τις άνοιξες κι οι ποταμοί φουσκώνουν, ενώ δίπλα-μας η άβυσσος πάντ' ανοιχτή κι ανήμπορη. Ανήμπορη να τους νουθετήσει.

β'

Αρχόντισσα της μοίρας-μας, χειροποίητη με τις χιλίες νίκες στ' αστήθι και τις χιλίες μαχαιρίες στην πλάτη, χρυσό περιδέραιο της αγρύπνιας-μας στους καιρους των αγριόγούρουνων-γι' αφτους ακριβως μιλω.

Στ' όνομά-σου οι δυνατοι κι οι φαρισαιοι ορκίζονται, όταν στις δικες-σου θάλασσες καθελκύουν τα πυρινικά κήτη, ενώ οι αρχιερείς με το σταβρο στο χέρι εβλογουν τα έργα-τους, κι εμεις ανεβαίνουμε το βουνο της υπομονης-ρου, ξεροντας πως στα σπλάχνα-του λαγούμια ανοίγουν.

Όμως η πίστη-μας διόλου δε λυγίζει, ουδε η ψυχη δειλιάζει μες στις ημαρτημένες πολιτείες-τους. Οι άνεμοι σηκώνονται κι εμεις χιλιάδες παρασάγγες μέσα στους ωрайούς εριπιώνες, προχωρούμε και πέφτουμε, πέφτουμε και προχωρούμε μέσ' απο ακαταπόνητους θανάτους και ανάστασες.

Και κάθε αβγή στο στήθος-σου ένα πελώριο κόκκινο τριαντάφυλλο ανοίγει. Κι όσο σκοπέβουν, τόσο πληθαίνουν τα τριαντάφυλλα, ώσπου μια μέρα η απληστεια-τους θε να τους αφανίσει, ώσπου μια μέρα οι ηγούμενοι θα γκρεμοτσακισουν απ' τα καμπαναρια της ψεβδομαρτυρίας.

Ειρήνη, μεγαλόχαρη, του κόσμου ακατάλυτη ανάσα, καρδια της καρδιάς-μας.

ΜΕΣΕΒΡΙΝΟΣ

ΤΕΡΑΣΤΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΥΠΡΙΟ ΧΟΡΟ

Καλύφθηκε ο στόχος των 8 χιλιάδων!

Τεράστια επιτυχία σημείωσε ο Παγκύπριος Χορός της Σοσ. Εκφρασης απο κάθε άποψη.

Πιάστηκαν τελικά £8485 (βλέπε πίνακα.)

Μετα την αφαίρεση κάποιων εξόδων (δώρα, τυπογραφικά κ.α.) θα μείνουν καθαρά έσοδα γύρω στις £8.000. Η συντριπτική πλειοψηφία αυτων των χρημάτων βγήκε δεκάσελινο με δεκάσελινο απο χιλιάδες εργαζόμενους. Ας σημειωθεί ότι καλύφθηκαν σπίτι με σπίτι όλα τα βασικά προάστεια και εργατικές γειτονίες των τριων μεγάλων πόλεων.

Η προσέλευση στο χορο ήταν η μεγαλύτερη μέχρι σήμερα. Γέμισε ασφυκτικά το κέντρο «Βασιλικά».

Ο ενθουσιασμος των παρευρεθέντων συντρόφων και φίλων της οργάνωσης φάνηκε στο μέγεθος των εισφορων μέσα στο κέντρο — £600.

Επιτυχης απο κάθε άποψη ήταν και η διασκέδαση στο χορο που κράτησε μέχρι της πρώινες ώρες. Και δικαιολογημένα. ΠΟΙΑ ΑΛΛΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙ-

ΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΖΕΨΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ £8000 ΔΕΚΑΣΕΛΙΝΟ ΜΕ ΔΕΚΑΣΕΛΙΝΟ;

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗ ΜΟΣΧΑ ΚΕΡΔΙΣΕ Ο ΝΙΚΟΛΑΣ ΠΑΝΤΕΛΙΔΗΣ, ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΜΕΣΟ

Αζήτητα δώρα

Οι πιο κάτω λαχνοι κερδίζουν δώρα που παραμένουν ακόμα αζήτητα. Θα εξαργυρώνονται μέχρι το τέλος του Γενάρη. 07524 - Βίντεο Σιάρπ αξίας £470.

13141 — Στερεοφωνικό συγκρότημα Σάνσουι αξίας £280

Διάφορα άλλα δώρα: 05396, 09913, 04338, 14363, 14847, 07495, 11979, 04807, 19181, 07922, 07460, 09093, 08659, 11095, 16781, 17321, 09803, 08262, 07277.

Στόχος	£3600	£2850	£1550	£700	£8700
Κάλυψη	£3500	£2715	£1430	£840	£8485
Κάλυψη %	97%	95%	92%	120%	98%
	Λ/σία	Λ/σος Πάφος	Λ/κα	Κέντρο	ΣΥΝΟΛΟ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

«ΠΑΤΡΙΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»

... και το κουμάρι ποτε δεν πεθαίνει

Για μας τους Έλληνες, τους πολυ Έλληνες που λένε, όπου στες φλέβες μας κυλάει αιμά Ελληνικό, χρώματος γαλάζιου με λευκά αιμοσφαίρια, τα ιδανικά μας είναι τρία: «Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια» και ο Θεός να μας προσέχει απο τους κομμουνιστές. Σύμβολο μας η ένδοξη σημαία μας, η Ελληνική, που όταν τη βλέπουμε να κυματίζει στον αέρα, μας πέφτουν τα βρακιά μας απο τη χαρά μας.

Γι' αυτο σε κάθε ευκαιρία την κρεμάμε έξω. Όχι μονάχα στες εθνικες μας επετείους, που είναι τόσες λίγες για ολόκληρο χρόνο, αλλά και στους ποδοσφαιρικους μας αγώνες ειδικα αν ο αντίπαλος είναι κόκκινος, καθώς και όταν παίζουμε κουμάρι για να μας προσέχει απο τους ληστες και τους κάθε λογης αλήτες που αγάπησαν τόσο πολύ το παραδάκι μας.

Αυτο το αθώο παιχνιδάκι είναι το χόμπυ μας. Κερδίζουμε τόσες χιλιάδες λίρες με τον κόπο μας και τον ιδρώτα μας που δεν βρίσκουμε καλύτερο τρόπο να τες χαρούμε, παρά όταν τες βλέπουμε να πηγαινόερχονται πάνω στην πράσινη τσόχα. Γι' αυτό φτιάξαμε σωματεία και λέσχες αόρατες απο την αστυνομία μας. Εξ άλλου δουλειά της αστυνομίας είναι να προσέχει τες περιουσίες μας και τες γυναίκες μας όταν εμεις απουσιάζουμε απ' το σπίτι και όχι να μας κυνηγα.

Αν κανένας δύστυχος αστυνομικός κουρασει απο το καθήκον κατα τας πρώινες ώρας τότε φτιάχνουμε σπέσιαλ σουπες κάθε λογης και τες προσφέρουμε ζεστές. Κι αν κάποιος αλήτης τολμήσει να μας πειράξει τότε αυτος, αφήνει τη σουπά του και τη ζεστασιά του, και

του ρίχνει μια σφαίρα στην καρδια, ενώ εμεις συνεχίζουμε το παιχνιδάκι μας. Η Πατρίς που εμεις είμαστε η ραχοκοκκαλια της είμαστε σίγουροι ότι θα τον ανταμείψει.

Η θρησκεία, που εμεις είμαστε τα παιδιά της, παρ' όλο που δε βρίσκουμε χρόνο για εκκλησία, εξομολόγηση, νηστεία και τα συναφη, δεν αμφιβάλουμε ότι θα τον συγχωρέσει κατόπιν των πιστωποιήσεων μας για αυτοάμυνα. Έδω ολόκληρο φράνκο ανακήρυξε ήρωα και σωτήρα του έθνους και δεν θ' ανακηρύξει τον δικό μας;

Τώρα όσο για την οικογένεια που για μας είναι το κύτταρο της ζωής, και που τόσο πρέπει να την προστατέψουμε απο τους άθεους κομμουνιστες, ελπίζουμε και πάλι να τον δεκτει στες αγκάλες της. Εμεις πάντα υποστηρίζου-

με το θεσμο της οικογένειας παρ' όλο που φροντίσαμε να μην τη βλέπουμε συχνά. Φροντίσαμε όμως για ένα σκυλάκι στην κυρία μας, δάσκαλο στα παιδια, video για όλα τα γούστα και ασφάλεια γύρω απο το σπίτι απο καγένα κλέφτη ή τυχόν νυκτερινό εραστη, καθώς εμεις τρώμε την πρώινη μας σουπά στο μπαλκόνι του σωματείου μας, αφού έχουμε χάσει και την τελευταία παρτία.

Για μας τους Έλληνες, τους πολυ Έλληνες που λένε, τρία είναι τα ιδανικά μας. «Πατρίς θρησκεία Οικογένεια» και η χαλάνόλευκη να κυματίζει ψηλά στο σωματείο μας έστω κι αν λιγα μέτρα πιο κάτω ένα κορμι κείται νεκρο γιατί ζήλεψε πολυ το παραδάκι μας.

Χρόνια πολλά και καλά κέρδη στη Δεξια έστω κι απο το κουμάρι.

Γ. Κυπραίος

ΕΛΛΑΔΑ:

Το εργατικό κίνημα

απαιτεί αλλαγή πολιτικής

Χιλιάδες εργαζόμενοι έζωσαν στις 16 Δεκέμβρη τη βουλή με απαίτηση το σπασίμο της σφικτής εισοδηματικής πολιτικής, ενώ μέσα οι 300, παρουσία του πρωθυπουργού συζητούσαν τους προϋπολογισμούς του 1987. Ταυτόχρονα οι οδοκαθαριστές έδιναν μίαν αποφασιστική μάχη ενώ λίγες μέρες προηγουμένως, στη διάρκεια των εργασιών της Κεντρικής Επιτροπής του ΠΑΣΟΚ, χίλιες και μια πολιτικές τάσεις βγήκαν στην επιφάνεια.

Οικονομία - προϋπολογισμός

Η κρίση της ελληνικής οικονομίας συνεχίζεται με σίγουρη προοπτική μόνο τη χειροτέρευση, εφόσον εξακολουθεί να επικρατεί η αναρχία της καπιταλιστικής παραγωγής με την οικονομία στα χέρια του κεφαλαίου να παραδέρνει και τον Παπανδρέου να προσπαθεί να πάρει άριστα στις εξετάσεις που δίνει σαν διαχειριστής του ελληνικού καπιταλισμού.

Εξαιτίας των ελλειμμάτων της περιόδου 1982-86 το εξωτερικό χρέος της χώρας υπερδιπλασιάστηκε, ενώ το συνολικό δημόσιο χρέος (εξωτερικό και εσωτερικό) υπερτριπλασιάστηκε.

Πιο συγκεκριμένα, από 928 δισ δραχμές το 1982, στα τέλη του 1986 έφτασε τα 3068 δισ.

Ο προϋπολογισμός του 1987 προνοεί αύξηση του ποσοστού των έμμεσων φόρων σε σχέση με το ολικό ποσό που προέρχεται από τη φορολογία. Το 1986 το ποσοστό αυτό ήταν 70.9% ενώ το 1987 θα φτάσει το 71.2%. Το αποτέλεσμα αυτής της τάσης είναι ότι από το 1982 που οι φόροι αυτοί ήταν το 22% της ιδιωτικής κατανάλωσης, σήμερα να φτάσουν το 30%.

Με πληθωρισμό σε μέσα επίπεδα γύρω στο 12-13% (έτσι τον υπολογίζει η Κυβέρνηση) ή πιο πάνω, οι μισθοί των δημοσίων υπαλλήλων προβλέπεται να αυξηθούν μέχρι 11%. Δηλαδή οι πραγματικές αποδοχές θα μειωθούν. Κι όλα αυτά έχοντας υπόψη ότι το 1986 το εισόδημα των μισθωσυντηρητών έπεσε κατά 10%.

Κεντρική Επιτροπή του ΠΑΣΟΚ

Η συζήτηση λοιπόν της Κεντρικής Επιτροπής που έγινε πριν λίγες βδομάδες επεκτάθηκε σε ένα μεγάλο φάσμα θεμάτων. Από την ιδέα και αναγκαιότητα της κυβερνητικής αυτοδυναμίας και τα αίτια της κρίσης στη χώρα ως τη νομιμοποίηση ή όχι των τάσεων μέσα στο κόμμα. Είναι ενδιαφέρον το γεγονός ότι σ' όλα τα θέματα που θίχθηκαν ακούστηκαν αντίθετες τοποθετήσεις.

Στο θέμα του διαλόγου με τα άλλα κόμματα φάνηκε ότι σοβαρή μερίδα βλέπει την ανάγκη για επαναπροσέγγιση -συνεργασία με το Κ.Κ.Ε., ενώ το μόνο που φαίνεται να ειπώθηκε «εναντίον» αυτής της άποψης είναι ότι «προσπαθήσαμε σύντροφοι αλλά αυτοί δεν θέλουν». Μέσα στα πλαίσια της συζήτησης αυτού του θέματος εντάχθηκε

και η συζήτηση για την κατάργηση του σημερινού εκλογικού συστήματος και την υιοθέτηση της απλής αναλογικής. Κάποιοι στάθηκαν εναντίον, αρκετοί υπέρ και άλλοι σωστα τόνισαν ότι η απλή αναλογική πρέπει να είναι συμπληρωματική και όχι προϋπόθεση της συνεργασίας των αριστερών κομμάτων.

Οι περισσότεροι από τους ομιλητές υποστήριξαν την εισήγηση του Α. Παπανδρέου για τη σύνταξη του ιδεολογικού «Μανιφέστου», στο οποίο θα διαχωρίζονται οι βραχυπρόθεσμοι από τους μακροπρόθεσμους στρατηγικούς στόχους (κατά το πρότυπο της κλασικής σοσιαλδημοκρατίας). Υπήρξαν όμως και αυτοί που αντιτάχθηκαν σ' αυτή τη θέση.

Η ένταξη του ΠΑΣΟΚ στη «σοσιαλιστική διεθνή»

Οι απεργιοί σκουπιδιάρηδες, παρατες επιθέσεις που δέχτηκαν από την αστυνομία, νίκησαν, ανατρέποντας στην ουσία την εισοδηματική πολιτική του Παπανδρέου.

υπήρξε θέμα στο οποίο εναντιώθηκαν πολλά μέλη της Κ.Ε. αρνούμενοι ένταξη σε ένα «μοντέλλο σοσιαλδημοκρατικής διαχείρισης».

Η συζήτηση τελικά κατέληξε και στο σημείο της απόδοσης ευθυνών για την κρίση και στην κοινωνία και στο ΠΑΣΟΚ. Πολλές ήταν οι φωνές που επέρριψαν ευθύνες στο Εκτελεστικό Γραφείο και για πρώτη φορά, στον ίδιο τον Παπανδρέου.

Ζητήθηκε η σύγκληση έκτακτου συνεδρίου, που αφού απορρίφτηκε, οδήγησε τέσσερις Κ. Επιτροπές να καταψηφίσουν την πολιτική εισήγηση του Παπανδρέου. Τελικά θίχτηκε και το θέμα της επιστροφής των διαγραμμένων, που αν και με διαφορετικές αποχρώσεις, ήταν άποψη που υποστηρίχτηκε πλατεία.

Ο συσχετισμός των δυνάμεων

Η σχέση τάξεων και πολιτικών δυνάμεων στην ελληνική κοινωνία σήμερα είναι πολύπλοκη και αρκετά ενδιαφέρουσα.

— Η Νέα Δημοκρατία δεν σταματά να τονίζει ότι είναι πρώτο κόμμα, ότι το ΠΑΣΟΚ είναι κυβερνητική μειοψηφία αλλά δεν τολμά να βάλει θέμα εκλογών.

— Το μεγάλο κεφάλαιο κρατά τα χαλινάρια της δεξιάς, διότι ξέρει ότι δεν μπορεί σήμερα να την χρησιμοποιήσει λόγω της δύναμης της εργατικής τάξης. Αφήνει τον Παπανδρέου στην εξουσία. Σε ένδειξη ευγνωμοσύνης αυτός τους απαντά:

«Σας καλώ εγώ, ο πρωθυπουργός της χώρας να συμβάλετε στην ανάπτυξη της οικονομίας», εννοώντας φυσικά ότι θα έχουν και όση βοήθεια θέλουν. Ο Ράλλης τονίζει ότι «η κατάσταση απαιτεί τη συνεργασία όλων μας» και την ίδια στιγμή ο Μητσοτάκης λέει στο κεφάλαιο και στον Ράλλη να μην περιμένουν τίποτα από το ΠΑΣΟΚ διό-

τον βάζει στη θέση του τονίζοντας ότι «η επιστράτευση είναι συνταγματικό δικαίωμα του πρωθυπουργού όταν κινδυνεύει η δημοσία «υγεία». Το κεφάλαιο τριβεί τα χέρια....

Παρα την επιστράτευση των απεργών, παρα τα ΜΑΤ, παρα το ξύλο και τις συλλήψεις, παρα τη χρησιμοποίηση του στρατού σαν απεργοσπαστικό μηχανισμό, οι οδοκαθαριστές κερδίζουν μια μεγαλειώδη νίκη. Πρωτοπόρο ρόλο παίζουν στελέχη και Δήμαρχοι του ΠΑΣΟΚ.

— Ο Παπανδρέου προσπαθώντας να παίξει το παιχνίδι του κεφαλαίου σε όλα τα μήκη και πλάτη της ελληνικής πολιτικής σκηνής, στέλνει εργάτες και συνδικαλιστές (και του ΠΑΣΟΚ) στα δικαστήρια. Αυτά βγάζουν απεργίες παράνομες, φυλακίζουν εργάτες - συνδικαλιστές (π.χ. απεργίες των ναυτεργατών, των εργαζομένων στην ΟΑΕΔ κ.α.). Την ίδια στιγμή που ο Παπανδρέου ασχολείται με αυτά, ο Ραφτόπουλλος, ο διορισμένος από τον Παπανδρέου ηγέτης της Γ.Σ.Ε.Ε. (Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος) βρίσκει τους Σημίτη και Παπαναγιώτου (υπουργοί οικονομικών και εργασίας) και τους «πετα» τα εξής αιτήματα:

- Αύξηση κατώτερων μισθών και ημερομισθίων (μέχρι 60.000 δρχ. εισόδημα του μήνα)
- Ολοκλήρωση της διαδικασίας των κοινωνικοποιήσεων και εφαρμογή της νομοθεσίας για εποπτικά συμβούλια.
- Έλεγχος των ενοικίων.
- Διατήρηση της απασχόλησης στις προβληματικές επιχειρήσεις.

Ο Σημίτης και ο Παπαναγιώτου αρνούνται φυσικά, και τελικά εξαγγέλλεται, από τη Γ.Σ.Ε.Ε., 24ωρη πανεργατική απεργία για τις 15 Ιανουαρίου.

Το κεφάλαιο και η δεξιά δεν έχουν έλεγχο της κατάστασης. Αρκούνται στο να υποστηρίζουν τον Παπανδρέου σε κάθε προσπάθειά του να παίξει το ρόλο τους, αλλά κάθε στιγμή διαπιστώνουν ότι το ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί ποτε να γίνει δικό τους.

Παρα την εγκατάλειψη του σοσιαλισμού και των αγώνων της εργατικής τάξης από τον Παπανδρέου και την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, παρα την πολιτική διάσπασης και κατακερματισμού των αγώνων από την ηγεσία του Κ.Κ.Ε. παρα το ότι έχουν περάσει περισσότερο από 14 μήνες από την εξαγγελία των μέτρων λιτότητας και της πρώτης Πανελλαδικής Απεργίας η εργατική τάξη στην Ελλάδα αντιστέκεται ενάντια στο κεφάλαιο, στον Παπανδρέου και την πολιτική του.

Η «Καθημερινή», η

πο σοβαρή αστική εφημερίδα - αυτή ήταν που προειδοποιούσε τη δεξιά να μην προσπαθήσει να ρίξει την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ γιατί μόνον αυτή μπορούσε να περάσει την πολιτική της λιτότητας - έγραφε στις 18/12/86:

«Ο Παπανδρέου έχασε τον έλεγχο του κόμματός και οι υπουργοί των υπουργείων τους ... όπως έδειξε η σύνοδος της κοινοβουλευτικής ομάδας και προπάντων της Κεντρικής Επιτροπής, ολόκληρο το ΠΑΣΟΚ σε επίπεδο ηγετικών αλλά και μέσων στελεχών παραμένει ένα αριστερό κόμμα ... Είναι αδύνατο λοιπόν αυτό το κόμμα, αυτός ο μηχανισμός να εφαρμόσει τη φιλελεύθερη πολιτική στη διαχείριση της οικονομίας ή να επιβάλει τους περιορισμούς στην κατανάλωση που απαιτούν οι περιστάσεις ... Όλες οι επικρίσεις κατά της κυβερνητικής πολιτικής που ακούστηκαν στην Κεντρική Επιτροπή

ήταν από τα αριστερά ούτε είναι τυχαίο ότι στις κινητοποιήσεις πρωτοστάτων συνδικαλιστικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ.»

Εμείς φυσικά δεν νομίζουμε ότι τα ηγετικά και μεσαία στελέχη του ΠΑΣΟΚ, αποτελούν κίνδυνο στο τέλος τέλος για το κοινωνικό καθεστώς που υποστηρίζει η «Καθημερινή». Απλούστατα η αριστερή τοποθέτησή τους απέναντι στον Παπανδρέου είναι προϊόν της ασφυκτικής πίεσης που εξασκεί η εργατική τάξη στο ΠΑΣΟΚ. Εκείνο όμως για το οποίο συμφωνούμε με την «Καθημερινή» είναι ότι η εργατική τάξη έχει απορρίψει πια τους Παπανδρέου (έχουν χάσει τον έλεγχο όπως λέει και η Καθημερινή) και την πολιτική τους, αλλά το ΠΑΣΟΚ παραμένει και θα παραμείνει το κόμμα - κλειδί, ο χώρος μέσα στον οποίο η εργατική τάξη θα παλέψει για σοσιαλισμό.

Σωτήρης Βλάχος

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
έκφραση

σοσιαλιστική
έκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικό: £4.00
Εξωτερικό:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00